

6. EPOCHA

Prolog.

Dobytí Ruinového transmiteru jakožto spojovacího článku mezi galaktickým šestiúhelníkovým slunečním transmiterem a vnějším obranným pásem Mistrů ostrovů otevřelo cestu k Andromedě. Historici zkoumající období expanze v letech 2401 až 2404 dospěli k názoru, že byla uskutečněna na základě střízlivého propočtu pravděpodobností. Nebezpečí invaze z Andromedy se stalo akutním po objevení se Maahků, protiúder však musel být pečlivě připraven.

Soustava Ruinového transmiteru (nebo také soustava Ztracených) se během těch let proměnila z pouhé základny v odrazový můstek lidstva do Andromedy. Následné dobytí mlhoviny Andro-Beta v předpolí Andromedy bylo řazeno mezi největší činy Pozemšťanů a zvláštního komanda USO, kterému osobně velel admirál Atlan.

Historici upozorňovali na množství zdánlivě nepřekonatelných překážek, které muselo překonat loďstvo Solárního impéria, a to ještě množství zajímavých detailů výsadkových operací a diverzních akcí komand vůbec nebylo zaznamenáno nebo bylo utajeno před veřejností.

Jedno je jisté, obsazení mlhoviny o průměru 7 200 světelných let silami pouhých pěti válečných superlodí imperiální třídy s minimálními podpůrnými prostředky bylo natolik neuvěřitelné, že mnozí pochybovali o pravdivosti zachovaných údajů.

Kombinace vojenských úderů a rafinovaných diplomatických jednání vedla ke stažení vojsk, střežících Andro-Betu. Mobyové, bytosti živící se převážně energií, byli vyřazeni z boje zničením jejich energetického řídicího centra.

Podstatnou součástí válečné strategie Pozemšťanů bylo dovedné rozptýlení sil protivníka, jejich odlákání z hlavního směru. Mistři ostrovů činili odpovědnými za tyto tajemné události Maahky usazené v blízké mlhovině Andro-Alfa.

V posledních měsících roku 2402 začalo velké povstání Maahků. Bylo před-povězeno vědci ze Solárních tajných služeb vedených Allanem D. Mercantem (nositel aktivátoru, biologicky nesmrtelný, viz studii Dr. Agrakata: Práce Arašské vysoké školy praktické biofyziky, svazek 1123). Kosmopsychologové se nemýlili.

Zároveň s urychleným budováním velké základny na planetě Gleam došlo k první velké přípravné ofenzívě Maahků proti zvůli neznámé moci z blízké Andromedy.

je téměř jisté, že by se Pozemšťané sotva mohli natrvalo uchytit v mlhovině Andro-Beta, kdyby v kritické době nedošlo k povstání Maahků.

Koncem roku 2402 se stabilizovalo spojení mezi Gleamem a Ruinovým transmitterem a tím byla vyřešena otázka zásobování. Vzdálenost 400 tisíc světelných let se nyní dala překonat s pomocí přídatných motorů bez použití slunečního transmiteru.

Velká ofenzíva porobených Maahků proti soustavě Ztracených byla odražena pozemskou flotilou, které velel maršál Reginald Bull (nositel aktivátoru). Zničení útočníků a transportní blokáda zabránila informování velitelství Maahků a dalším útokům. Transmitter byl bezpečně zajištěn proti napadení (vzdálenost od hranic Mléčné dráhy - 950 000 světelných let).

Nasazení válečné superlodi USO IMPERÁTOR a vlajkové lodi pozemského loďstva CREST II v mlhovině Andro-Alfa prokázalo, že Maahkové jsou skutečnou hrozbou pro Andromedu. To vedlo po zničení Beta-trojúhelníku (transmiteru) k izolování mlhoviny Andro-Beta a pozemské základny na Gleamu.

O rok později, v lednu roku 2404, byla první fáze budování základny na Gleamu dokončena a pozemské panství v mlhovině tímto způsobem zajištěno. Přímo na Gleamu a na jiných planetách mohlo teď být rozmístěno velké loďstvo.

Vrchní velitel Perry Rhodan (Velký administrátor Solárního impéria, nositel aktivátoru) a Arkonidan Atlan (admirál, vrchní velitel USO, nositel aktivátoru) usoudili, že nastal čas pro první útok na tak zvanou Druhou Galaxii.

Vojenské krytí operace bylo uznáno za dostačující. 5. ledna roku 2404 po Kr. začala 6. epocha v dějinách Nového Lidstva od roku 1971.

Pozemšťané a potomci pozemských kolonistů se rozletěli k Andromedě...

(Výtah z Encyklopedie Terrania, svazek 4235.)

1.

Čtyři týdny po přistání ANBE 5 na Gleamu plukovník a specialista USO Melbar Kasom, toho času přidělený ke generálnímu

štábu USO, usoudil, že náklad této kulovité lodi je cennější než všechno, co sem dopravily lodě ze skladů u Ruinového transmiteru.

Bylo takřka pravidlem, že názor Ertrusana se lišil od mínění odborníků z pozemského generálního štábu. Přátelská rivalita mezi Pozemšťany a vzdálenými potomky pozemských kolonistů usídlených na jiných světech, soustředěnými v USO, ustávala jen v kritických situacích, kdy nebyl čas na rozmíšky.

Náklad této lodi tvořila tisícovka dvoumístných kosmických stíhaček typu Moskyto-Jet a tisíce tun náhradních dílů. Stroje byly šestadvacet metrů dlouhé s příděl širokou čtyři metry a tři metry širokou záď. Deltovitá křídla a směrovky dokazovaly, že pozemští konstruktéři pamatovali i na pohyb v atmosféře. Kasoma však nadchlo něco jiného. Prvně se tu podařilo sestrojít malou stíhačku dosahující nadsvětelných rychlostí.

Samozřejmě nešlo o nic zásadně nového, ale poprvé se podařilo včlenit Kalupův kompenzační konvertor do tak kompaktní konstrukce. Samozřejmě to také zvyšovalo dolet a řešilo otázku energetických zdrojů. Zkušební stíhači nedokázali na Moskytovi najít chybu. Byly to nejen bojové letouny, ale současně i létající energocentrály se zabudovaným automatickým kontrolním systémem.

Na první pohled se zdálo, že konstruktéři si až na poslední chvíli vzpomněli, že by ty stroje mohly mít také nějakou posádku.

Výcvik pilotů a navigátorů pro nové stíhačky trval měsíc, ačkoliv byl použit předem připravený hypnoprogram. Proto se vyzkoušení těchto strojů na Gleamu, navržené Kasomem a schválené Atlanem, mohlo uskutečnit až měsíc po vyložení nákladu. První zkoušky samozřejmě provedli zkušební stíhači z posádky IMPERÁTORA.

Jejich stejně zkušební pozemští kolegové se samozřejmě snažili dokázat, že Kasomovo nadšení je přehnané a podpořit tak názor svého generálního štábu. Oba týmy si proto vymýšleli přímo vražedné ověřovací zkoušky při letech normálním prostorem, meziprostorem i v atmosféře, byť sledovali opačné cíle. Start zkušebních pilotů prokázal, že zkoušky myslí doslova smrtelně vážně - všichni přeřadili na maximální rychlost už ve výšce pouhých deseti tisíc metrů.

Čtyřicet stříbrných šípů protřhlo vzdušný obal atmosféry s takovou razancí, že turbulence v atmosféře zahlyly stavitele blízkého

energetického centra do krytů. Když se pekelný víchř utišil a rachot odezněl, nebylo už pouhým okem nic vidět. Pouze na obrazovkách energozaměřovačů bylo možné sledovat vzdalující se zelené body.

Po dvou hodinách se oba týmy opět vynořily z lineárního prostoru. Všechny čtyřadvacet strojů! Skoro okamžitě došla také hlášení, že na palubách všech strojů je vše v pořádku. To však byla pouhá předehra k nejtěžší zkoušce, která musela dokonale prověřit stroje ve všech parametrech - cvičnému boji.

Kasom soustředil svou letku v prostoru mezi Andro-Betou, vzdálenou dvacet světelných let a tisíce světelných let vzdálenou Andromedou a pouhou rychlostí světla zamířil ke Gleadu. Kasomovi stíhači se k planetě přiblížili téměř současně s pozemskou letkou.

„Hmm,“ pronesl Kasom, když dostal přesné údaje o „nepříteli“. Mnoho to o jeho záměrech neříkalo.

Potom dal povel k útoku na loď, která byla určena za cíl. Nacházela se ve vzdálenosti čtyřiceti tisíc kilometrů od oběžné dráhy, na které se nacházel rychlý křižník.

„Dočista se zbláznili!“ vykřikl plukovník Heske Alurin, velitel vlajkové lodi USO IMPERÁTOR. „Co mám dělat?“

„Naši hrdinové proměnili cílovou loď v mračno plynů a Pozemšťané zaútočili z červené pozice. Dvě stíhačky USO se dostaly do křížové palby. ne, nic se nestalo,“ promluvil na Alurina Atlan z obrazovky. „Opusťte s IMPERÁTOREM pozorovací pozici, aktivujte ochranný štít a pokuste se absorbovat termické střely útočníků. Chci vědět, jak jsou účinná ta malá děla. Co je vám, je vám snad špatně?“

„Skoro, pane,“ odpověděl Epsalan a strnule zíral na obrazovku.

„Tak to jste na tom lépe než já, mně je špatně,“ řekl s úsměvem Atlan. „Naše chlapce popadl amok, úplně zuří. Jestliže ty stroje to vydrží, okamžitě povolím jejich bojové nasazení. Uveďte, loď do bojové pohotovosti, Heske, a dávejte pozor, ať v zápalu „boje“ někdo nesáhne po transformačním dělu.“

„Budu vám velice zavázán, když mi prozradíte, jak to mám udělat,“ poznamenal kousavě Alurin.

„Vy jste člověk, vy musíte vědět jak na ně, já jsem Arkonidan, jak já to mám vědět?“ povzdechl si starý admirál a přerušil spojení.

Alurinovi podřízení dlouho neslyšeli svého kapitána tak klít.

Plukovník Baptisté Rigard, velitel pozemské válečné superlodi NAPOLEON, dostal podobné rozkazy, také opustil své stanoviště na oběžné dráze a následoval loď USO. Čtyřiadvacet pozemských stíhačů a stejný počet stíhačů z řad potomků kolonistů zaregistrovalo obě superlodi současně.

Kasom byl se svým svazem v zeleném sektoru. Nadporučík Faser, velitel testovacího komanda Pozemšťanů, s ulehčením konstatoval, že dva stroje USO, které se dostaly do křížové palby, ji přestály bez úhony a dal pokyn svým stíhačům, aby se stáhli.

„Rozkaz všem pilotům testovacích komand!“ ozval se v tom Atlanův hlas z reproduktoru normálního rádiového i spojení.

„Zaútočte na obě superlodi svými impulsními děly. Pozor, ať nikoho ani nenapadne vyzkoušet si také transformační děla! Od této chvíle platí zákaz spojení na hypervlnách. Zřejmě pánové v zápalu boje přehlédli, že nejsou doma. Operační rychlost nesmí přesáhnout třetinu rychlosti světla. Zapněte nové ochranné štíty. Budeme vaši palbu opěťovat. Jak se vám to líbí?“

„Skvělé, pane!“ ozvalo se z éteru a Faser se ušklíbl. Ten hlas znal.

„Kdo to...“, začal Atlan, ale otázku nedokončil. „Už vím, třikrát mrtvý nadporučík Arl Tratlo. je to tak?“

„Ano, pane NAPOLEON se snaží dostat pozemské komando do výhodnější pozice, pane. To není fér, pane. Jsme mnohem dál než oni.“

Atlan se prudce nadechl, takže to slyšeli všichni, kdo byli na příjmu. „Také nebudete útočit na NAPOLEONA, ale na IMPERÁTORA. Pokud se nemýlím, tak se o něco podobného také snaží. Pozemšťané prostě zůstávají Pozemšťany. K věci. Jakmile zatížení vašich štítů dosáhne osmdesáti procent, okamžitě ustoupíte. je to jasné. Platí to pro všechny piloty.“

O pět minut později se nad Gleamem rozpoutalo peklo. Dvanáct stíhaček útočilo na každou superloď, ale ochranné štíty kosmických obrů o průměru půldruhého kilometru snadno zneškodňovaly impulsní střely.

Plukovník Alurin byl ve spojovací centrále a odposlouchával hovory na frekvenci stíhačů. Byl docela klidný, ale důstojník na odposlechu jeho klid nesdílel. „Doufám, že je nenapadne použít transformační bombu, když se svými termickými střelami neuspějí. Moskyti jsou vybaveny bombami o síle dvaceti gigatun, pane. Mohlo

by to být nebezpečné," varoval.

„To by znamenalo, že bychom byli zničeni," upřesnil nevzrušeně Alurin a klidně vydal rozkaz zahájit palbu lehkými termickými střelami. „Chci vidět, jak na to pověstné zelené štíty zareagují".

Salva termických děl zatřásla IMPERÁTOREM, ale o pět tisíc kilometrů dál vychýlila z kurzu dvanáct stíhaček USO a robot oznámil plný zásah. „Stroje nepoškozeny," ukončil své hlášení mechanický hlas.

„Velitel svazu USO IMPERÁTOROVI," ohlásil se také Kasom. „Přestaňte si hrát, zatížení štítu je šest procent. Máme přece nové Hight Durability štíty, neboli HD štíty, odvozené ze štítů Maahků, ale daleko efektivnější. Vyzkoušejte těžká, impulsní děla a dezintegrátory."

Atlan povolil užití těchto zbraní a výsledek předčil veškerá očekávání: nové štíty snadno odolávaly všem obvyklým zbraním superlodí, i když se stíhačky při zásazích zmítaly jako list ve větru. Atlan nařídil konec boje.

O deset minut později se piloti vnořili do atmosféry Gleamu, ale i přistávací manévry provedli po svém. Libovolný jiný stroj by v takové rychlosti nejspíš vybuchl. Atlan si málem strhal hlasivky, aby donutil rozjařené piloty neriskovat aspoň na přistávací dráze.

Když se posádky stíhaček i superlodí shromáždily na odlehlém kosmodromu mezi horskými štíty u jižního pólu planety a začala diskuse o neuvěřitelných vlastnostech HD štítů, dostavil se také Marco Sagener, šéfkonstruktor Moskytů. Šel do pozemní kontrolní stanice, pokynutím hlavy pozdravil Atlana a suše oznámil: „Tohle jste si mohli ušetřit, pane. U nás Moskyti prodělali náročnější zkoušky."

Atlan se pomalu zvedl než promluvil. „Samozřejmě to vím, doktore. Kdybych nevěděl, jak probíhají zkoušky nových strojů na Zemi, nikdy bych nepřipustil testování takového druhu. I přesto jsem měl jisté obavy."

Sagener přikývl. Měl pro to porozumění. „je mi ctí, že vám mohu předat tuto vynikající malou zbraň, pane. Její automatika je jedinečná, tisíc odborníků by nezvládl to, co ona. Dolet má asi sto tisíc světelných let, tedy desetkrát větší než používané větší stroje. Stíhačka je vybavena transformačním dělem o účinku dvaceti gigatun. Není to mnoho, ale při útoku několika Moskytů to stačí na

zničení kosmické lodi imperiální třídy. Na druhé straně je i ochrana

Moskytů zcela výjimečná, přesto v nejbližších dnech dodáme ještě dokonalejší aparaturu pro HD štíty. Za pomoci Greka I se nám je podařilo dále zdokonalit a zajistit jim ještě vyšší stabilitu, i když maahkský vzor byl daleko překonán i v první verzi."

„Grek I je mrtvý," poznamenal Atlan.

„Vím. A je mi to líto, pane. Pro Velkého administrátora je to citelná ztráta. To vám jistě sám potvrdí až za pár dní přistane."

„Vy mi něco zamlčujete, doktore," řekl Atlan a provrtával hlavního inženýra očima. „CREST II, dosavadní vlajková loď, byla při posledním nasazení poškozena tak těžce, že s ní odletěl Rhodan osobně se svou osvědčenou posádkou. A já se ptám, proč se sám vrací do té malé, bohem zapomenuté mlhoviny? Snad s novou lodí? je na cestě CREST III?"

Sagener mlčel a zdánlivě bezmyšlenkovitě si hrál se stupnicí hypervysílače.

„Vaše reakce je pozoruhodná. CREST II potřebuje generálku, kterou mohou provést jen na Zemi. S čím se tedy Rhodan vrací na Gleam? S novou lodí, vybavenou HD štítem a tedy prakticky nezranitelnou?"

„Jen dokud nepřítel neobjeví louskáček, který ji rozdrtí, pane," namítl šéfinženýr. „Nerad bych lhal, pane, tak mě k tomu nenutěte. Musím mlčet."

Vtom Atlan spatřil na obrazovce skupinu zkušebních pilotů, která se shromáždila před pancéřovým vchodem do bunkru, zasazeného do skalní stěny.

Během dvanácti měsíců vyrostl před bunkrem obrovský kosmodrom, po pralesích už nebylo ani památky. Bylo to nutné, vždyť nad Gleamem kroužilo tři tisíce pozemšťanských lodí a tisíc lodí USO. Lidstvo tu soustřeďovalo síly k poslednímu skoku do nejbližší galaxie - Andromedy. Veškeré dílny, sklady a vše ostatní, nutné k zabezpečení tohoto loďstva, však zmizelo v podzemí u úpatí šest kilometrů vysokého pohoří u jižního pólu planety.

„Počkáme, doktore," řekl Atlan. „Uvidíme, jak si s novými stroji poradí méně zkušené piloti. Budeme to vědět už pozítří, kdy převezmou prvních dvě stě strojů, Vyhodnocovat to budete vy."

Po těchto slovech Atlan opustil místnost a šel vstříc zkušebním

letcům. Nejdříve vyslechl Kasomovo hlášení a potom se otočil k Tratlovi, známému pod přezdívkou Tříkrát mrtvý. Rodák z Meredi IV měl rudou kůži a smaragdově zelené, jiskrné oči. „Doma jste proslulý stíhač, že? Tak mi povězte, zda váš stroj je i po tom bláznivém manévru stále ještě zcela schopný provozu, nebo bych si do něj měl bát sednout?“ zeptal se.

„Je zcela v pořádku, pane.“

„Tak budete mým zaměřovačem.“

„Zaměřovačem, pane?“

(Deset tisíc lét starý admirál, někdejší císař galaktické velmoci, dovedl překvapit. Kasom, obrovitý Ertrusan, se Zmračil. Patřil k specialistům USO a znal svého šefa až příliš dobře a věděl, že to nebude pouhý výlet - události se dají do pohybu.)

„Ovšem, nadporučíku,“ ubezpečil ho

Atlan. „Neabsolvoval jsem hypnoškolení pro nic za nic. Pro jednou mi budete muset postoupit své místo. Proved'te kontrolu před startem a ohlaste mi, až bude stroj připraven.“

Atlan stiskl několik tlačítek na náramkovém signálním zařízení a okamžitě se objevily dva roboti s admirálovým ochranným oděvem. Většina zkušebních pilotů byla zřejmě znervózněna chováním svého velitele, jen on se zcela klidně oblékl, jako kdyby denně za-létával nové stroje.

„Pane...“ začal Kasom, ale Atlanův pohled ho donutil zmlknout.

„Děje se něco?“ zeptal se nedbale admirál a vzal si přilbu.

Kasom zhluboka nasál vzduch. Při jeho dvou a půl metrech výšky a 16 metrácích živé váhy to znělo, jako by se připravovala ke spuštění plynová turbína. „Neměl byste letět, pane, prosím. Nejsem si tak zcela jist, že ty stroje jsou v naprostém pořádku. Řekl bych...“

„O tom jste měl popřemýšlet dřív. Nyní se chci osobně přesvědčit, za co stojí zbraňové systémy - potom, co vy jste je tak nezodpovědně zatížili až na hranici únosnosti. Právě teď je ta pravá chvíle skutečně si ověřit, jakou zátěž snesou. Na co čekáte, nadporučíku Tratlo? Rozkaz je jasný, nebo ne?“

Tříkrát mrtvý se rychle ztratil ve vstupní komoře letounu a Atlan ho následoval. Za chvíli už ho piloti uviděli v pancéřované pilotní kabině.

„Jestli se mu něco stane, tak to mám na svědomí,“ tiše pronesl Kasom zoufalým hlasem. „K čertu, mohl jsem si to rozmyslet dřív,

on vždycky musí mít poslední slovo."

Atlan zatím kontroloval přístroje na palubní desce. Kasom vytáhl vysílačku a spojil se s admirálem. „Poletíme za vámi, já a nadporučík Faser, pane. Byli bychom rádi, kdybyste svou nehodu nenačasoval do meziprostoru."

Bylo slyšet jak se Atlan směje a v průzoru kabiny se objevil šklebící se Tratlův obličej. „Start povolen, ale musíte si pospíšet, Ertrusane," oznámil.

Atlan vystartoval dřív než Kasom a Faser stačili doběhnout ke svým strojům a za okamžik zmizel pozorovatelům z očí. Kasom uslyšel jen opožděný rachot a ucítil ráz tlakové vlny. Faser pokrčil rameny.

„Vzdejte to, Melbare," řekl nadporučík. „Prostě nám zase udělil lekci."

Kasom mlčky přikývl a šel k vozu, ostatní piloti za ním. Inženýr Sagener se o Atlana nebál, neměl proč. Brzy přístroje zaznamenaly zničení neobydleného meteoritu ve vzdálenosti dvaasedesáti světelných let od Gleamu. Původcem byla nesporně transformační bomba, nejsilnější a dosud nevyzkoušená zbraň stíhačky Moskyto-Jet.

O čtyři hodiny později Atlan přistál a dal povolení k bojovému nasazení Moskytů. V myšlenkách se však zabýval vývojem lidstva v posledních čtyřech stech letech. Lépe než kdo jiný si uvědomoval, že výzbroj Moskytů, včlenění Kalupova konvertoru do kompaktní konstrukce, vybavení transformačními děly a zavedení nezničitelných HD štítů znamená další přelom v jeho vývoji.

Admirál nastoupil do připraveného vozu řízeného robotem a napůl pro sebe pronesl: „Začíná šestá epocha. Rád bych věděl, zda to někdo chápe. Snad ty?" obrátil se na robota.

„Ano, pane," odpověděl řidič a Atlan se zasmál.

2.

Službu konající důstojník energetické centrály zaznamenal čas: byly tři hodiny v noci, ačkoliv na planetě Gleam bylo stále světlo díky třem sluncům soustavy a noc byla pojmem ryze teoretickým. Hlášení podal major Nostrates, kapitán lehkého křižníku KALAGAN. CREST III se vynořila z meziprostoru. O dvě hodiny později kódový signál CRESTU III zachytila i centrála na Gleamu.

Atlana vzbudil signál jeho náramkového videofonu sotva hodinu

po tom, co ulehl. Na maličké obrazovce uviděl tvář velitele kosmodromu. • „To se vám předchází hodinky?“ vybafl admirál. „Tak co je?“

Plukovník Katunga ohlásil: „Šéf se vrací s CRESTEM III. Přístaviště 7 bude připraveno k přijetí.“

Ta zpráva zvedla Atlana z postele a Katunga uslyšel arkonské zaklení. „Jestliže myslíte Perryho Rhodana, tak podle mých zpráv měl přiletět příští týden. Kdo mě tu vodí za nos, vy nebo ten inženýr Sagener?“

„Nikdo, pane. CREST III musela překonat tu vzdálenost neuvěřitelně rychle,“ hájil se plukovník.

„Rychle!“ vztekle opakoval Arkonidan. „Odkdy je možné překonat vzdálenost čtyř set tisíc světelných let lodí imperiální třídy tak rychle, že časová úspora bude činit pět dní? To je nesmysl, Katungo.“

Ale přihlásil se admirálův extramozek a najednou bylo Atlanovi jasné, že ta nová loď mu připraví ještě nejedno překvapení. Rychle se svlékl a šel se osprchovat. Byty v podzemním bunkru byly pohodlně zařízeny.

O půl hodiny později už přistál se svým vznášedlem u přístaviště 7. Slunce B stálo v zenitu, z druhých dvou byly vidět jen srpký.

Čtyři moderní bitevní lodě třídy Stardust, které tu stály, právě startovaly. Atlan sledoval pohledem osmisetmetrové obry letící minimální rychlostí.

„Přesouvají se do přístaviště 31,“ oznámil Katunga, který se vynořil po admirálové boku. „Rozkaz jsme dostali přímo z vlajkové lodi. CREST III zahájila přistávací manévry.“

Atlan se rozhlédl kolem. Bylo tu už shromážděno mnoho důstojníků a k místu přistání pochodovala kapela robotů, které se říkalo Bumkomando. Z druhé strany se k červené čáře ohraničující zakázanou zónu přistání hnál personál kosmodromu ve slavnostních uniformách.

„Trochu překvapivé, ne, pánové?“ poznamenal neadresně Atlan. „Proč duší čtyři lodě třídy Stardust opustit svá stanoviště když přilétá jediná loď imperiální třídy? Trochu moc místa pro jednu loď, nemyslíte? Pokud mě paměť neklame má přístaviště rozměry šest

krát šest kilometrů. Při vhodném umístění by se všechny čtyři lodě vešly vedle CRESTU III, proč se tedy přesouvají?“

Katunga se odvolal na rozkaz, z CRESTU III, doktor Sagener mlčel, ostatní byli také zticha, na rozdíl od něho však neměli co říci.

Brzy už bylo možné rozeznat obrysy CRESTU III pouhým okem. Kosmický obr se vynořil z horních vrstev atmosféry a blížil se k povrchu planety pod úhlem 60°. Když se loď dostala do oblasti antigravitačního pole nad přistávací plochu Atlan nabyl dojmu, že plukovník Rudo hodlá proti svému zvyku předvést klidné, předpisové přistání.

Opak byl pravdou. Stroj se začal přímo řídit k zemi. Vytí se stalo nesnesitelným a vzápětí následovala mohutná tlaková vlna. Směřovala kolmo na přistávací plochu a odrazila se na všechny strany.

V dalším okamžiku Rudo opět prudce zabrzdil. Ultrasvětlé impulsní plameny proudily z trysek mířících k povrchu. Atlan se beze slova stáhl do bezpečí za štítem z terkonitové oceli, Kasom ho následoval.

„Ta loď je stále větší, pane," zakřičel do rachotu strojů a vichru.

„No a co?" podivil se Atlan. „Čím je blíž, tím větší se jeví, ne?"

„Tak jsem to nemyslel," řval Kasom a díval se na inženýra Sagenera, který se neslyšně smál. „CREST III je ještě ve výšce tří kilometrů a my už ji pohledem neobsáhneme. To není normální."

„Nemůže být dál než tisíc metrů, vím přece jak loď imperiální třídy na tu vzdálenost vypadá," rozkřikl se také nadporučík Faser. „Ať mi nikdo nevypráví pohádky. Tisíc metrů a ani o chlup víc."

„K čertu, mám tu měřicí přístroj," rozčílil se Kasom. „Tři kilometry, to nejsou pohádky, ale změřený údaj."

Atlan náhle zbledl a prudce se otočil. Jeho planoucí zrak propaloval doktora Sagenera. Za jeho zády se opět rozburácely motory nové vlajkové lodi. Orkán zesílil. Za ochrannými štíty se už tlačili i všichni muži ve slavnostních uniformách, kteří nejdříve napochodovali až k přistávací ploše. Tam zůstali jen roboti.

„Tam nahoře se teď určitě mohou potřhat smíchy," hromoval Kasom. „A co teprve, až to odfoukne i Bumkomando! Rudo zase jednou řádí, ale jak to, že se loď zase nevznese? Při takové rychlosti přece nemůže přistát!"

Atlan nereagoval, ale Sagener pod jeho pohledem sklopil zrak.

CREST III už byla docela nízko nad zemí, ale stále ještě nevysouvala přistávací vzpěry. Něco prudce udeřilo do ocelového

štítu před Atlanem.

„Robot s helikónem, pane," oznámil Kasom. „Všechna čest našim pozitronickým kolegům, nezdrhli jako my."

„Tohle je plýtvání materiálem!" vzkypěl Katunga. „Který idiot tam tu hudbu poslal?"

„Vy, slyšel jsem váš rozkaz na vlastní uši," suše, ale velice hlasitě poznamenal Atlan. Jindy by se tomu kdekdo rád zasmál, ale teď ne.

CREST III byla sotva dvě stě metrů nad zemí a i ten nejmladší kadet musel

jasně vidět, že nejde o loď imperiální třídy. A nebylo to jen ve velikosti. Zkušení piloti už poznali, že jde o docela nový stroj a všichni jen bez dechu upírali zrak k tomuto zázraku techniky.

Kasom byl nucen poopravit své mínění o Rudovi. Plukovník se nepředváděl. Musel postupovat tak, jak postupoval. Antigravitační pole samo nemohlo zajistit hladké dosednutí tohoto velebobra. Teď bylo také jasné, proč musely ostatní lodě pryč. CREST II by se vedle nich vešla, ale CREST III ne.

Atlan se snažil potlačit své rozčilení, Kasom a ostatní ho ani neskrývali. Vytvořili hloučky a křičeli jeden přes druhého. Nejvíce sporů bylo o skutečnou velikost nové lodi. Atlan čekal mlčky. Konečně motory zarachotily naposledy a nová loď dosedla přesně na prostředek přistávací plochy přístaviště 7, avšak póly byly vzdáleny hodně přes kilometr od středu. Shromáždění piloti nechtěli věřit svým očím, tak obrovský rozdíl to byl proti důvěrně známým lodím imperiální třídy, které byly chloubou Solárního impéria. Obsáhnout loď pohledem bylo vyloučeno. Každý vnímal jen část trupu.

Nejdříve se vzpamatoval plukovník Katunga, který opět seřadil svou jednotku, připravenou k uvítání. Také roboti se pokusili dát dohromady svůj orchestr, ale většina z nich byla poškozena nebo přišla o nástroje. Přesto začali hrát s obvyklou přesností, jen některý nástroj tu zachrčel, tu zapištěl.

Doktor inženýr Sagener chtěl také vykročit z úkrytu, ale Atlan ho zadržel. „Okamžik, doktore! Ještě dvě minuty se nic dít nebude. Nemáte mi co říci? Nebo snad stále ještě nemůžete mluvit?"

„Mám tu čest vám představit první loď třídy Galaxie, pane," nyní už bez zdráhání odpověděl hlavní inženýr. „Oficiální označení zní válečná loď Ultra. Zavádí se do sériové výroby."

„Proč CREST III nemá přídatné motory?" zakřičel vztekle Atlan,

který ztratil sebekontrolu. „Mě nezajímají zdvořilostní fráze, ale technická data! Dosud jsme potřebovali k dosažení mlhoviny Andro-Beta třístupňovou přídavnou raketu, která zajišťovala přesun na vzdálenost sedmi set padesáti světelných let. Kde je ten přilepený ocas s Kalupovými konvertory?“

„je nadbytečný, pane," klidně odpověděl inženýr. „Všechny tři konvertory jsme vkomponovali do základní konstrukce. V lineárním prostoru s ní lze dosáhnout rychlosti milionkrát větší než je rychlost světla, dolet se zároveň zvyšuje na jeden celý dvě desetiny milionů kilometru. Průměr lodi se zvětšil na dva a půl kilometru. je tedy větší o tisíc metrů než loď imperiální třídy. Má čtyřicet přistávacích vzpěr s dosedacími disky o ploše šedesát tisíc metrů čtverečních. Výkon motorů čtyřicetkrát přesahuje výkon lodí imperiální třídy. Zhodnotili jsme zkušenosti z posledního století. Zabudovali jsme dvě velké energetické centrály, které pokrývají běžné potřeby provozu, zbraňové systémy mají vlastní energetické zdroje a nejsou závislé na centrálním napájení. Zrychlení šest set padesát kilometrů odpovídá spíše lehkému křížníku, ale tato obrovská masa ho skutečně dosahuje. Loď je vybavena čtyřmi ochrannými štíty, třemi konvenčními a jedním HD štítem, samozřejmě značně zesíleným oproti štítům použitým u Moskytů. Odolávají i pověstným konvertorovým dělům Maahků. Dnes jsou teoreticky nezničitelné. Výzbroj: šedesát transformačních děl s účinností výstřelu tisíc gigatun, vedle toho, samozřejmě, konvenční zbraně..."

„Přestaňte," požádal Atlan.

Sagener ho však nevyslyšel, zřejmě už příliš dlouho musel v sobě nosit největší tajemství Solárního impéria. „Jen ještě minutu, pane. CREST III je vybavena dvěma vnějšími hangáry, což šetří místo v trupu lodi. Posádku tvoří pět tisíc mužů, z nichž jen tři tisíce tvoří kmenovou posádku lodi a dva tisíce tvoří posádky korvet a Moskytů, pro něž je CREST III pouze nosičem..."

„Korvet?" opět ho přerušil Atlan.

„Říkáme tak konstrukčně radikálně proměněným Pulcům, pane. Posádku tvoří dvacet mužů, mají šedesát metrů v průměru, vestavěný Kalupův konvertor, HD štít, dolet dvě stě tisíc světelných let, transformační děla. CREST III nese padesát korvet a pět set Moskytů. Palebná síla CRESTU, lodí a člunů, které nese, může zničit velkou sluneční soustavu. V dosud poznané části vesmíru není síly,

kteřá by mohla odolávat síle Ultra byt' jen deset vteřin. Teď znáte všechna nejdůležitější data, pane. Promiňte."

Atlan se stačil jen zhluboka nadechnout, když se mu u nohou zhmotnil Gucky a nečekaně vážně prohlásil: „Zapomněl jsi na blokaci myšlenek a já vím, co si myslíš. Na CRESTU III se nikdo nesmál, Kasom se mýlil. Měli jsme o vás starost. Když někdo spatří něco tak obrovského, lekne se. Co myslíš, jak mi bylo, když se tahle bedna vynořila z transmiteru? Byl jsem úplně hotový. Halo, jak se daří?" křikl na závěr na shromážděné důstojníky.

Na spodku obrovského trupu se otevřely východy, vítajícím byly přistaveny vozy. Potlučenou kapelu nahradila nová a začala vyhrávat, zatímco vzrušení diváci stále ještě křičeli a dohadovali se.

Atlan vstoupil do vozu jako náměsíčný. Rhodan ho očekával se skupinou vysokých důstojníků CRESTU III v malé vstupní komoře a jeho náladu poznal na první pohled. Mlčky mu položil ruku na rameno a zadíval se mu do očí. Tak chvíli stáli, než Atlanovo napětí trochu povolilo a admirál se pokusil o úsměv.

„Vítej, příteli," řekl tiše. „Počítal jsem s nějakým překvapením, už Moskyti mi něco napověděli, ale tohle jsem opravdu nečekal. Vy, Pozemšťané, opravdu neztrácíte čas. Přistání CRESTU III zahajuje šestou epochu v dějinách nového lidstva. Už začala sériová výroba?"

„Loděnice na měsíci se budovaly už tři roky, je to obrovský program."

Atlan přikývl. „Pozemšťané tak dalece překonali můj národ, že dědictví Arkonidanů už může být opuštěno; ale nezapomeň, barbare, že jsi začínal na šedesátimetrovém arkonském člunu. To abys nezpychl."

Rhodan se zasmál a přešel k věcným poznámkám: „Poslední velká nákladní loď, která přistála na Gleamu, nese všechno potřebné pro loď třídy Galaxie. CREST III půjde okamžitě do loděnice. Je v ní instalována speciální antigravitační šachta od vstupních komor až k prostorám konvertoru. Výměna agregátů tedy již není problémem, loď nemusí do pozemských loděnic. Tak pojď dál a porozhlédni se tu, příteli, slavnostní uvítání počká."

Atlan vstoupil do antigravitačního pole a nechal se vynést vzhůru. S takovou lodí by mohla civilizace těch jeskynních lidí z Terry zničit celé galaxie, kdyby někdy ztratila sebeovládání, uvažoval.

3.

Šestého ledna 2402 pozemského času se na Gleamu konala situační porada v hlavním stanu Velkého administrátora. Něco viselo ve vzduchu. Hodinu co hodinu na Gleamu přistávaly obrovské nákladní lodě a nad ním kroužily nové a nové svazy válečných lodí. Odhazovaly vypotřebované přídavné motory a přecházely na oběžnou dráhu. Nákladní lodě byly okamžitě vykládány a nastupovaly zpáteční cestu k Ruinovému transmitteru.

Tam se staral o bezporuchový chod a ochranu kosmického mostu Rhodanův zástupce, maršál Reginald Bull. On byl odpovědný za plynulé zásobování invazní armády. Nebyl to snadný úkol. Ještě před několika měsíci na transmitter zaútočili Maahkové a loďstvo mezigalaktického prostoru, pod Bullovým velením, mělo co dělat, aby útok odrazilo.

Využití slunečních transmitterů v Mléčné dráze a v mezigalaktickém prostoru bylo Mistrům ostrovů znemožněno vybudováním řídicí stanice, která umožňovala přístup do transmitteru pětikrát za čtyřiašest hodin, ale vždy jen na deset vteřin. Časy zpřístupnění se denně měnily podle tajného harmonogramu a bylo prakticky vyloučeno, aby se Mistři do těchto časů trefili. Tento kosmický most v délce devíti set padesáti tisíc světelných let byl životně důležitý, protože ani CREST III se svým neuvěřitelným doletem nemohla samostatně překonat vzdálenost milion tři sta padesát tisíc světelných let, která dělila rodnou galaxii od trpasličí mlhoviny Andro-Beta. Od ní byla obrovská Andromeda vzdálena pouhých sto tisíc světelných let - tuto vzdálenost už mohly překonat dokonce stíhačky typu Moskyt, korvety by se mohly dokonce vrátit. Pro CREST III by to byl pouhý výlet.

Právě takový „výlet“ se probíral na situační poradě šestého ledna.

Atlan se rozhlédl. Zasedací místnost svou velikostí odpovídala významu hlavního stanu. Množství přístrojů dokazovalo, že je to zároveň řídicí cent-rum lodi. Shromáždění důstojníci a vědci patřili bezesporu k výkvětu lidstva. Převahu tvořili Pozemšťané. Jiné rasy byly zastoupeny jen chabě: byl tu Myšob Gucky, Haluťan Icho Tolot, Modulán Baar Lun a Atlan. Všichni byli dost spolehliví, aby se mohli zúčastnit plánování akcí Pozemšťanů.

Gucky se posadil k přítomným mutantům: k veliteli sboru mutantů telepatovi Johnu Marshallovi, teleportérovi Čubajovi,

hypnotikovi Noirovi, zírači Senguovi, parasprinterům Woolverovým a dvojhlavému mutantovi Gorašinovi. Sami představovali sílu, s níž by se dala dobýt hvězdná říše.

Přítomní vědci a technici patřili většinou ke generálnímu štábu. Atlan mezi nimi viděl jen málo civilistu, kteří však byli velmi důležití, například šéfinženýr Efhart Laut, který řídil práce na budování základny na Gleamu, nebo doktor inženýr Sagener, který školil personál loděnic, nebo kosmopsycholog kontrarozvědky profesor Mentsche Rosenstajn, hubený a černovlasý s nesmírně pronikavým pohledem.

Ještě hodinu po zahájení rady se stále promítaly trojrozměrné filmy, pořízené hlídkovými křižníky v sousední mlhovině Andro-Alfa. Souběžně byla uváděna data z měření a výsledky pozitronického vyhodnocování.

Nejdůležitější osobou byl v tomto okamžiku profesor Rosenstajn, na jeho vyjádření do značné míry záviselo důležité rozhodnutí: jak postupovat vůči Maahkům. Kosmopsycholog měl určit světový názor Maahků a tomu se pak přizpůsobí postup Pozemšťanů. Každý omyl mohl mít katastrofami důsledky. Jeho závěry se opíraly o výsledky roční práce asi dvou set odborníků, koordinované velitelem kontrarozvědky, solárním maršálem Allanem D. Mercantem. Právě on poslal profesora na Gleam.

„Jednání Maahků je přísně logické, určené abstraktními schémata a v tom nelidské. Umožňuje to ovšem posuzování podle jednotlivých složek, které se nám na základě výzkumů, situačních zpráv a přímého kontaktu podařilo stanovit. Nové údaje, získané hlídkovými křižníky a vyhodnocené přítomnými odborníky a pozitronikou s použitím speciálního programu, plně souhlasí s našimi závěry. Andro-Alfu považují různé národy Maahků za dědičný životní prostor. Ofenzívy Maahků proti pozemským silám byly provedeny výlučně oddíly tak zvaných znevolněných Maahků z nařízení Mistrů. Jednoznačně to vyplývá z výpovědí šéfa tajných služeb Greka I, jejichž věrohodnost jsme si ověřili konfrontací s mnoha dalšími nepochybnými skutečnostmi. Proto se staly základem našich dalších úvah. Uvádím zde pouze základní závěry, detailní zdůvodnění je vám kdykoliv k dispozici. Nyní se, prosím, podívejte na další film, pořízený před čtyřmi týdny posádkou křižníku ASTRONIA.”

Na obrazovce se objevil svaz vejcovitých lodí, který byl napaden válcovitými loděmi a v několika okamžicích zničen. Další skupina vejcovitých lodí, která spěchala na pomoc napadeným, se také stala cílem útoku a stáhla se se značnými ztrátami. Profesor přerušil promítání.

„Útočníky jsou revoltující Maahkové. Vejcovité lodě patří Dvousým, kteří se stačili stáhnout z mlhoviny Andro-Beta před zničením. Zálohy znevolněných Maahků prakticky nemají šanci na přežití. Je jisté, že povstalci do měsíce zničí Alfa-transmitter, aby znemožnili zásah z Andromedy. Potom dojde k ofenzivě proti Andromedě. Uvážíme-li cílevědomost akcí Maahků, můžeme s více než devadesátiprocentní jistotou předpokládat, že Andro-Betu nechají na pokoji, nemají o ni zájem. Jednotlivé lodě, které se tu objevily, měly za cíl pouze zjistit, zda tu nedochází k soustřeďování sil pánů Andromedy. Po zničení Beta-transmiteru, nazývaného také Beta-trojúhelník, samotnými Mistry ostrovů se však mlhovina považuje za izolovanou. Navíc se nacházíme v soustavě, která je strategicky a hospodářsky pro Maahky nezajímavá, nejsou tu využitelné suroviny ani jejich základny. Zájem povstalců je soustředěn na Andromedu. Všechny tyto skutečnosti nás vedou k závěru, že jejich akce se blíží a v souvislosti s ní přichází čas provést první průzkumný let do Andromedy, který je předpokladem pro zásadní vojenská řešení.“

„A váš názor na vojenskou situaci, profesore?“ zeptal se Rhodan.

Rosenstajn se nemusel rozmýšlet, všechny varianty byly již v jeho týmu mnohokrát prodiskutovány. „Po neúspěšné akci tajných služeb Maahků a zničení akonského loďstva a transmiteru v soustavě Twin v květnu 2401 nebezpečí útoku na Mléčnou dráhu se snížilo na padesát procent. Následující ovládnutí šestiúhelníkového transmiteru do té míry, že přístup cizím lodím byl znemožněn, bylo dalším krokem k zajištění úplné bezpečnosti Mléčné dráhy. Možnost vpádu byla prakticky eliminována.“

Rhodan přikývl a kosmopsycholog pokračoval: „Vrchní velitelství loďstva ovšem předpokládalo, že hrozba vpádu nad námi visí jako Damoklův meč. Náš vědecký tým však pochybuje o účelnosti uzavření transmiterů, protože nesdílí základní předpoklad vrchního velení. Trváme na tom, že nebezpečí dalšího útoku Maahků neexistuje, a vzhledem k útoku Maahků na Andromedu nelze počítat

ani s útokem jiných inteligentních bytostí ve službách Mistrů ostrovů."

Shromáždění důstojníci byli zřejmě překvapeni. Byl to zcela nový pohled na celou problematiku. Jen Atlan váhavě přikývl, znal Maahky už z bojů před deseti tisíci lety.

„Tím se dostávám k vaší otázce, pane. Výpad do Andromedy považujeme za nutný především proto, abychom zjistili reakci neznámých Mistrů ostrovů na ofenzívu Maahků. Zároveň je nanejvýš důležité sledovat operace Maahků a získat přesné údaje o účinnosti jejich tajných útočných a obranných systémů. Prvním cílem Maahků bude dobytí okrajových soustav Druhé Galaxie, kde mohou získat existenčně nutné zásoby. Pokud si tam nevybudují základny a nezajistí zásobování a rovnou zaútočí na centrální transponder a zmocní se ho, potom se nebezpečí vpádu Maahků do Mléčné dráhy stane opět akutním. Mohlo by se jim podařit prolomit naši uzávěru transponderů. Uvádím však tuto možnost pouze na přání šéfa kontrarozvědky, protože tento názor není dostatečně zdůvodněn."

„A váš osobní názor?" byl zvědav Atlan.

„S devětadevadesátiprocentní pravděpodobností předpokládáme, že útok Maahků na hlavní transponder Andromedy nemá za cíl přípravu vpádu do Mléčné dráhy. Strategie Maahků je budována na soustředění všech sil v hlavním směru, což odpovídá jejich mentalitě. Nebudou přemýšlet o dalších akcích dokud svůj původní plán nedotáhnou do konce. Zda by se naši uzávěru mohli pokusit prolomit Mistři ostrovů, nemohu posoudit. Stále nemáme dost podkladů pro analýzu jejich psychologie. Nicméně sotva můžeme předpokládat, že by mysleli na dalekosáhlou ofenzívu v době, kdy musí čelit mohutnému náporu Maahků. Podle mého názoru Mléčné dráze nic nehrozí, dokud v mlhovině Andromeda budou trvat boje. To před námi otevírá nové perspektivy ve vojenské i politické oblasti. Abychom však mohli plně využít vzniklou situaci, je třeba shromáždit více informací a to je možné pouze za předpokladu, že uskutečníme skok do Druhé Galaxie. Pokud by se přitom podařilo objevit tajemné Mistry, mělo by to zcela mimořádný význam."

Po Rosenstaynovi promluvili představitelé dalších týmů. Existenci centrálního transponderu v Andromedě nikdo nezpochybňoval. Diskutovali se zejména technické možnosti prolomení uzávěry transponderů na cestě do Mléčné dráhy. Přes

rozdílné názory v některých bodech, na nutnosti skoku do Andromedy se účastníci shodli a Rhodan vydal rozkaz, aby CREST III byla připravena ke startu. Loďstvo na Gleamu mělo být posíláno o dalších deset tisíc lodí, ale mělo vyčkávat návratu CRESTU III.

Tím porada skončila a Rhodan v doprovodu Atlana odešel. ve výpočetním středisku panoval čilý ruch. Zabudování nového Kalupova konvertoru bylo již dokončeno a CREST III měla dolet milion dvě stě tisíc světelných let.

Rhodanova pracovna byla přeplněna různými přístroji tak, že se sem vešlo sotva více než deset lidí. Atlan se uvelebil v křesle a náhle se rozesmál. Také Rhodan se posadil.

„Tak povídej, čemu se směješ, co mi zase chceš vyčítat?“ zeptal se svého přítele.

„Znáš mě dobře,“ kvitoval potěšeně Atlan. „Nikdy jsem nepovažoval Pozemšťany za příliš rozumné a potomci kolonistů nejsou o nic lepší, dokonce spíš o něco divočejší. Vy, barbaři, máte ještě příliš mladou krev v žilách.“

„To všechno vím,“ řekl unaveně Rhodan. „Tak o co jde?“

„Mám toho hodně na srdci,“ začal Atlan. „Za prvé, ten skok do Andromedy má uspokojit pouze vaši zvědavost a touhu po dobrodružství. Z vojenského hlediska je zbytečný. Nikdo teď nepomýšlí na dobývání Mléčné dráhy. Mistři mají plné ruce práce s potlačením povstání Maahků - vždyť jich je pět set miliard. Když je Arkonidané vyhnali z Mléčné dráhy, dopustili se osudové chyby. Podcenili jsme jejich

inteligenci, přízpůsobivost a pomstychtivost. V první řadě však trpělivost. Nedivil bych se, kdybychom se dověděli, že měli plán, rozpočítaný na deset tisíc let. O své původní vlasti, Mléčné dráze, vědí však už jen z temných legend. Proto se obětí jejich expanze stanou obyvatelé Andromedy. Na prolomení naší uzávěry transponderů prostě nestačí. Ani geniální Mistři ostrovů si s tím nedokáží poradit.“

„Ještě něco?“ zeptal se Rhodan se zavřenýma očima.

„Jsme tu sami,“ odpověděl Atlan, „tak buďme k sobě upřímní. Žádná strategická nutnost letět do Andromedy již neexistuje. Dokud existovalo nebezpečí invaze, schvaloval jsem všechny nesmírně drahé a nebezpečné akce spojené s dobytím Andro-Bety. Kolik stála CREST m? Sto miliard solarů?“

„Čtyři sta miliard! Propočteno i s ohledem na sériovou výrobu.“

„No prosím. Víš, co by teď udělal opravdu rozumný Pozemšťan?“

„Jistě, imperátore, vím to.“ Rhodan sotva pohyboval rty, jako kdyby mluvil ze spaní. „Stáhl by se do Mléčné dráhy a co nejdůkladněji by zahladil veškeré stopy svého pobytu na Gleamu. Potom by se plně věnoval vnitřním poměrům v Mléčné dráze. Samozřejmě by také zastavil sériovou výrobu lodí třídy Galaxie, lodě imperiální třídy docela stačí k udržení pořádku v Mléčné dráze. Do Andromedy by se podíval nejdřív za padesát let. V mezidobí by sto milionů vojáků solárního loďstva mohlo v klidu pobírat rentu a administrace by mohla vyřešit kdejakou maličkost, aby všechno klapalo jako hodinky. Peněz by bylo dost, úspory ze zastavené výroby lodí třídy Galaxie by na to všechno stačily. To jsi měl na mysli, příteli?“

Atlan vstal, položil Pozemšťanovi ruku na rameno a dlouho se na něj zamyšleně díval, než promluvil. „Povím ti něco, co jsem dosud nikdy neřekl. Nebýt zvědavosti a činorodosti Pozemšťanů, dosud byste neměli ani elektrické osvětlení. Touha po poznání věcí na první pohled zbytečných je elixírem života. Kdybys jednal opravdu rozumně, tví lidé by tě nepochopili, ztratil bys autoritu, Impérium by se rozpadlo. ve skutečnosti se musíš zabývat tajemnými Mistry ostrovů a na tvém místě bych nejednal jinak.“

Atlan už byl na odchodu, když za ním Rhodan zavolal: „Ty jsi opravdu dobrý Pozemšťan, starý příteli. Poletíš s námi?“

„Nejhloupější otázka, jakou jsem kdy slyšel,“ odsekl Atlan.

4.

Ačkoliv CREST III spustila motory naplno až v horních vrstvách atmosféry, tlaková vlna působila na povrchu jako orkán a termoplastová ocel startovací plochy se začala vařit. Pro provoz lodí této třídy bylo zřejmě nutné zpevnit povrch. Dokonce moderní IMPERÁTOR, vlnajková loď USO, nemohla stačit rychlosti dvou a půl kilometrového obra. Jen rychlé křižníky s ním mohly nějaký čas držet krok. Výkon nového kompaktního pohonu byl vskutku fenomenální. Psychologové na Gleamu dokonce varovali před veřejnou demonstrací možností nové lodi. Mohlo to vzbudit přehnanou euforii u posádek pozemských lodí. Kapitáni beztak museli bojovat s rozjásanou náladou, která mohla vést až ke ztrátě bdělosti. Upozorňovali, že je to pouze další produkt vyspělého

pozemského stavitelství lodí, nikoliv nějaký zázrak, který jednou provždy zajistí převahu Pozemšťanů nad každým nepřitelem.

Bylo však těžké zapomenout na dolet, palebnou sílu a neprůstřelnost HD štítů, kvality, s nimiž se Pozemšťané u jiných civilizací nikde nesetkali. Bylo nutné stále opakovat, že nebude trvat dlouho, a někdo vynalezne ještě účinnější zbraně a soupeření se stane opět vyrovnaným. Umění přežití v mocenských zápasech spočívá v tom, být stále vepředu, aspoň o krok. Sebeuspokojení, zpomalení základního výzkumu a technického vývoje neodvratně vede k úpadku kosmické moci.

Náklady však závratně stoupaly a rozkvět Solárního impéria byl zbrzděn. Pouze General Cosmic Company, v jejímž čele stál Homer G. Adams, obhajovala tyto výdaje a požadovala další peníze z kapes daňových poplatníků.

GCC považovala za svůj hlavní úkol připravit další planety s kyslíkovou atmosférou k osídlení kolonisty a proto rozvíjela další výzkumné programy, budovala kosmodromy, navazovala četné nové kontakty. Na všechno bylo zapotřebí peněz.

Zatím se však Pozemšťanům vedlo hospodářsky lépe než kdykoli jindy

22

v dějinách. Lidé jako Rhodan, Atlan, Adams a Tifflor si uvědomovali meze, na které musí narazit. Právě stavba nových válečných lodí hrozila překročením této meze únosnosti. Rhodan však měl za to, že existence lidstva, jeho blaho a šíření v kosmu ospravedlňuje jakákoliv vydání. To byl nejhlubší důvod startu CRESTU III.

Nikdo nemohl tušit jaká nová nebezpečí budou spojena s novou etapou dějin, zahájenou startem CRESTU III.

CREST III opustila mlhovinu Andro-Beta po nejkratší dráze. Další kurz měl být stanoven až v mezigalaktickém prostoru, nikdo však nevěděl, které z miliard sluncí mlhoviny Andromeda zvolit za cílový bod. Všechna mohla být stejně významná i bezvýznamná, neexistovaly mapy, chyběl pevný výchozí bod, stanovené souřadnice. Astronomický průzkum okrajů mlhoviny byl nedostačující pro stanovení smysluplné strategie. Nebylo jasné ani to, kolem kterých hvězd krouží oběžnice, nemluvě o tom zda jsou obydleny. Všechno bylo možné zjistit teprve na místě. Začínal let do

neznáma.

Jediným potěšitelnou skutečností bylo, že zázemí CRESTU III bylo důkladně zabezpečeno. Obrovské loďstvo v Tri-systému bylo hodinu co hodinu doplňováno novými válečnými loděmi s posádkami, dychtícími po akci.

Také zprávy ze vzdálené Mléčné dráhy byly velmi uspokojivé. Akonané po ztrátě osmdesáti tisíc válečných lodí

nepředstavovali nebezpečí nejméně na dobu padesáti let.

Bluesané v tak zvané Východní části galaxie se nadále ničili v bratrovražedné válce a ztratili zájem o planety, osídlené humanoidy. Všechny ostatní národy Mléčné dráhy byly v menší či větší míře závislé na Teře, jejíž hospodářská moc stále vzrůstala.

To umožnilo Rhodanovi stáhnout z vnitřních front asi deset tisíc moderních lodí a posílit jimi základnu v mlhovině Andro-Beta.

Na druhé straně veškeré dostupné údaje svědčily o tom, že tajemní páni Andromedy budovali svůj jedinečný obranný systém v průběhu nejméně pěti tisíc let. Porobené národy se však tou dobou také vyvíjely a v některých případech se zřejmě vymykaly kontrole Mistrů ostrovů. Trestné výpravy, které následovaly po projevech nespokojenosti, zvětšovaly odpor proti pánům Andromedy.

Atlan celou situaci viděl jasněji než Pozemšťané, ne nadarmo sbíral zkušenosti deset tisíc let, zatím se však držel skromně v pozadí. Situace se vyvíjela podle předpokladů. Staré chyby se Mistrům ostrovů vymstily. Maahkové udeřili na Andromedu.

Pancéřové desky o síle jednoho metru se rozezvučely, kdežto obrovský Kalupův konvertor, zvíci dvacetipatrové budovy, doběhl, jím ustavené kompenzační pole zmizelo, div techniky se vrátil do normálního prostoru, kde všechny pojmy opět začínaly platit, kde CREST III skutečně byla, existovala. Vynořil se v mezigalaktickém prostoru mezi trpasličí mlhovinou Andro-Beta a obrovskou Andromedou. Tím skončil čtvrtý skok meziprostorem. Rhodan považoval za nebezpečné překonat vzdálenost sta tisíc světelných let jediným skokem. Tato taktika však kladla obrovské nároky na zaměřovače, kteří stále znovu museli provádět svá měření a propočty. Posádka musela vědět, co je před nimi. Cestou musela zjistit, co je v hraniční zóně Druhé Galaxie čeká, kolem kterých hvězd lze předpokládat soustavy planet. Velitelské stanoviště CRESTU III bylo podstatně větší než na lodích imperiální třídy, i

když uspořádání řídicích a kontrolních prvků bylo přehlednější a specializovaná střediska byla lépe propojena s velitelstvím. Pro případ krajní nouze tu byl instalován systém minitransmitterů, který umožňoval pohyb po lodi i v případě zničení obvyklých cest.

CREST III vlastně představovala obrovský úl tvořený množstvím více či méně hermeticky navzájem izolovaných buněk. Největší haly byly umístěny pod rovníkovým zesíleným krytem. Tam byly umístěny obrovské atomové reaktory dvanácti motorů a tři Kalupovy konvertory.

Pět tisíc mužů posádky žilo a pracovalo v bludišti technických zázraků. Nikdo už nebyl schopen postihnout celý tento komplex, který ve své celistvosti přesahoval kapacitu lidského mozku. Bylo proto nutné sáhnout k metodám specializovaných hypnoškolení. Pouze tímto způsobem bylo možné zajistit,

aby každý věděl k jakému účelu slouží tlačítko 894 v 64. sektoru 19. podlaží. Tyto znalosti však přesto znamenaly obrovskou zátěž pro nositele.

Různorodé šumy přístrojů a strojů, měnící se osvětlení při provádění manévru a mihotání různých obrazovek dennodenně útočilo na nervový systém všech členů posádek válečných lodí. Byl to však jejich denní chleba.

Osazenstvo velitelského stanoviště, které bylo vystaveno největší zátěži, tvořili převážně vědečtí pracovníci s důstojnickými hodnostmi, diplomovaní kosmonauti a vybraní poddůstojníci. Všichni byli mistry ve svém oboru nebo specializaci, pro jiné tu nebylo místo.

Řada půlkruhových panoramatických obrazovek byla mnohonásobně větší než panoramatické obrazovky na starších lodích a byla vidět ze všech pracovních míst specialistů centrály. Další čtyři sta obrazovek přenášelo dílčí pohledy ze specializovaných ústředí.

Atlan se v té džungli cítil ztracený. Všechno bylo v zásadě podobné uspořádání na lodích imperiální třídy, ale množství a velikost obrazovek, řídicích pultů, kontrolních ukazatelů, znehodnocovalo dosavadní zkušenosti. Bylo to podobné, a přece docela jiné.

Blížili se k Andromedě a skoro celou panoramatickou obrazovku již zabíralo moře zářících hvězd galaxie. Před muži z CRESTU III

byl takřka neřešitelný úkol: vnést do tohoto nahromadění miliard různobarevných hvězd nějaký schematický řád, zvolit jeden kurz z nekonečného množství možných variant. Rhodan neváhal zapojit dokonce zaměřovací zařízení nadsvětelné rychlosti, ačkoliv to bylo spojeno s nebezpečím, že bude CREST III zaměřena. Zaměřovači získávali statisíce dat, které však neobsahovaly právě ty nejpotřebnější informace.

Posádka CRESTU III byla uvedena do plné bojové pohotovosti, lehké kombinézy byly nahrazeny kosmickými ochrannými oděvy s tornami na zádech, které ukrývaly energetický zdroj a dýchací zařízení. Torny byly malé a lehké; výkonné zařízení bylo miniaturizováno. Nicméně i to zvyšovalo zátěž na posádku, na kterou beztak byly kladeny mimořádné nároky. Jádru posádky však tvořili lidé, kteří sloužili již na CRESTU II, pečlivě vybraní a stokrát prověřeni v těch nejtragičtějších situacích, vynikající odborníci a ostřílení bojovníci.

Velitelský můstek byl ve středu kosmického obra, byla to loď v lodi; měl také tvar koule, byl chráněn samostatným pancířem a mohl být kdykoliv hermeticky izolován od zbytku lodi. Byla to osvědčená zásada stavby pozemských kosmických lodí. V mnoha hvězdných válkách byly tisíce případů, kdy velké lodi byly zničeny a proměnily se v hořící vrak. Skoro nikdy se však nepřítelům nepodařilo zničit hermeticky uzavřenou centrálu. Část posádky, které se tam podařilo stáhnout, byla zpravidla zachráněna.

I v tom byla však CREST III dokonalejší než její předchůdci: centrála byla vybavena samostatnými motory a v mezním případě mohla fungovat jako člun, který mohl vylétnout ze zničené lodi.

Atlan si jen postupně uvědomoval všechny ty změny, které prodělala konstrukce vlajkové lodi. Myslel na ně i teď, když spolu s Rhodanem mířil do jídelny. Samozřejmě si mohli nechat donést oběd stejně, jako to udělalo osazenstvo zaměřovací ústředny - tam měli právě napilno, bylo třeba plně využít každé vteřiny hodinového pobytu v normálním prostoru. Atlan dal přednost pohybu po dosud ne zcela známé lodi.

Použili normálního výtahu a vstoupili do jídelny. Byla zařízena jednoduše a účelně. Výdejní pulty zmizely, jídlo bylo podáváno automaticky přímo na stoly. Atlan se rozhlédl po přítomných.

Podplukovník Huise právě podezíravě očíhával talíř, který se

objevil před ním z rozdělovače na stole. Kolem hrudky rudé kaše byla nažloutlá hmota nejasného původu a složení.

„Jeden chytrý muž pravil, že vyspělost civilizace se pozná podle toho, co dostanete k jídlu v kosmické lodi," řekl znechuceně. „Podle toho je Solární impérium v katastrofálním stavu. Takhle nejedle to žrádlo nikdy nevypadalo."

Kasom se dunivě rozchechtal a stisknutím tlačítka si vyžádal nášup.

„Jste nechutný žrout, Kasome. Jak to vůbec můžete jíst?" rozčiloval se Huise.

„Kalorie, přáteli, kalorie," pobaveně odpověděl šestnáctimetrákový Ertrusan. „Vy. Pozemšťané, se také rozčilujete kvůli každé hlouposti. je to vyložené plýtvání energií."

Několik poručíků u vedlejšího stolu se mlčky šklebilo. Muži z původní posádky CRESTU II jim říkali zelenáči a „zelenáči" se zatím do rozmluv „mazáků" příliš nepletli.

Atlan to pozoroval se zájmem a neunikla mu žádná maličkost. Tady se dala dobře poznat morálka mužstva a Atlan byl spokojen. Byla vynikající.

Rhodan jedl svou porci syntetického jídla mlčky a tvářil se neutrálně. Strava byla zaručeně zdravá a vyvážená... Gastronomickou debatu, která se rozpředla mezi Kasomem a Huisem poslouchal jen na půl ucha. Spíše ho zajímali zelenáči, které dosud znal jen málo.

„Vy jste Ische Moghu, poručíku, že?" Zeptal se dvoumetrového černocho u sousedního stolu. „Kde jste sloužil?" „Čtvrtá flotila, těžký křižník KONATA, pane," ohlásil obr, když se postavil do pozoru. "Byli jsme nasazeni ve stošestnáctém sektoru proti Bluesanům, pane." „To je škola, která se rovná té...", začal Rhodan, ale do tohoto zavly poplachové sirény a důstojnická jídelna se proměnila v mraveniště. Všichni pospíchali k východům a za okamžik byla místnost prázdná, jen Rhodan a Atlan Seděli dál klidně u svého stolu. Rhodan se podíval na hodinky. O dvě minuty později amplion začal hlásit připravenost k boji jednotlivých stanovišť. Když doznělo poslední z celkového počtu tří Set, Rhodan se opět podíval na hodinky.

"Vynikající!" zvolal. „Kompletní připravenost během necelých šesti minut u lodi této třídy je mimořádný výkon. Ted' si

poslechneme, co vlastně zaměřovači zjistili. Čím blíž k Andromedě budeme, tím víc bude také falešných poplachů. Nervy jsou napjaté k prask-

nutí a každý roj meteoritů s obsahem kovů se bude jevit jako nepřátelské loďstvo a mezikosmická mikrohnota jako krvežízniví netvoři."

„Tak tomu bylo a bude v kosmických loďstvech všech ras," ujistil ho Atlan. „Jen nehumanoidní rasy tvoří výjimku. Proto Maahky pocity nijak neovlivňují, ale právě to nám je umožnilo nakonec porazit."

„Rozumím. Mají málo nervů a chybí - ano, slyším," sám se přerušil Rhodan, když se na obrazovce před ním objevil Cart Rudo.

„Hlásím se teprve teď, pane, protože jsem předpokládal, že je to planý poplach," oznámil plukovník. „Všechno jsem ověřil - a není!"

„Cože?" vykřikl Rhodan a prudce se naklonil kupředu k obrazovce.

„Kovové těleso značné velikosti. Jde o legované kovy, pane."

„Kde?" vydechl Rhodan.

„V osamělé soustavě na okraji mlhoviny. Těleso se nachází před malým rudým sluncem," informoval kapitán CRESTU III.

„Rychlost?" chtěl vědět Rhodan.

„Zanedbatelná. Těleso je takřka nehybné. Vzdálenost osm set dvanáct světelných let, hmotnost na tuto vzdálenost se zjistit nepodařilo."

„Velikost?" zeptal se Rhodan.

„Zní to takřka neuvěřitelně, pane, ale podle dosavadních údajů má těleso průměr asi sto kilometrů," sdělil Rudo.

„Nenechte si nic nabulíkovat, Rudo," napomenul ho Rhodan. „Co energetické vyzařování?"

„Ani stopa, pane, také proto jsem vás zatím nechtěl rušit," vysvětloval plukovník. „Také jsem pochyboval. Kdoví, co to tam v prostoru nehybně visí."

„Nehybně, o to jde," zasáhl do hovoru Atlan. „Právě to je podivné. Všechna tělesa v kosmu se pohybují, třeba pomalu, ale pohybují. I vraky kosmických lodí. Proč se tedy ten obr nepohybuje?"

Rhodan vrhl na přítele rychlý pohled, ale neřekl nic a obrátil se na Ruda: „Přijdeme hned. Připravte mi diagramy a zadejte centrálnímu

mozku následnou kontrolu a vyhodnocení všech dosud shromážděných údajů."

„Ano, nehybné nemůže být," zamumlal Rhodan, když přerušil spojem. „Musíme se dostat blíž, abychom tomu přišli na kloub."

„Jiný závěr jsem ani nečekal," řekl s povzdechem Atlan. „Jen klid, už nic neříkám, nechci být stále označován za škarohlída. Opravdu se na ten podivný objekt musíme podívat zblízka. Ostatně je skoro přímo na trase, budeme-li se držet dosavadního kurzu. Je to jen náhoda?"

„Někde se musíme kontaktovat s představiteli zdejších inteligentních ras," neurčitě poznamenal Rhodan.

„Chceš říci, že je ti takové setkání milejší na okraji mlhoviny, než někde v jejím středu?" zeptal se Atlan. „Snad jsi se konečně poučil, tohle je opravdu rozumná úvaha. Takže jdeme?"

5.

Od vyhlášení poplachu uplynuly dvě hodiny. Napětí narůstalo. I ti nejzkušenější se octli ve zcela nové situaci: chystali se vstoupit do jiné galaxie a hned u jejích bran narazili na něco zcela neočekávaného. Dokonce i Icho Tolot, haluťanský bojovník, jevil známky nervozity. Jeho tři oči podivně svítily a stále neklidně pohyboval svými čtyřmi pažemi. Jeho plánovací mozek se marně pokoušel vyřešit tuto záhadu a dojít k nějakým přijatelným závěrům. Mohlo jít o obrovskou kosmickou loď, okamžitě však vyvstávala otázka, proč se nepohybuje a nevykazuje žádné emise energie.

Půl hodiny po zaměření záhadného objektu Rhodan svolal poradu velení. Podle očekávání dospěla k jedinému závěru: objekt je třeba prozkoumat. Nikdo ani nenavrhl, že by ho měli minout a pokračovat v cestě do nitra galaxie. Příslušné rozkazy byly vydány o deset minut později a vzápětí CREST III změnila kurz. Rychlost lodi se blížila rychlosti světla. Šéfinženýr Hefrich se konečně dočkal, už několikrát žádal o povolení vyzkoušet loď při maximálním zatížení.

Nejmodernější pozemská kosmická superloď se řítila temným prostorem jako zelená žhnoucí koule. Pod příkrovem HD štítu se vrstvila konvenční energetická pole. Loď byla připravena odrazit každý útok.

Na kulovitém trupu náhle narostly hrboly a věže nejrozmanitějších zbraní. Některé byly značně velké, ale na obrovském pancéřovaném plášti se zdály nepatrné. Tři tisíce mužů

kmenové posádky lodi stály, seděly a ležely na svých stanovištích, další dva tisíce nasedly do svých Moskytů a korvet.

Padesát korvet díky HD štítům a těžkým transformačním dělům představovalo takovou bojovou sílu, která se vyrovnala početným loďstvům mnoha jiných národů. Také pět set malých Moskytů mohlo díky HD štítům a transformačním dělům proměnit v mračno plynů velké nepřátelské loďstvo. Dokonce válečná loď imperiální třídy by nemohla odolat bleskovému útoku čtyřiceti Moskytů.

Útočná síla CRESTU III ještě nikdy nebyla experimentálně vyzkoušena. Taková zkouška by způsobila katastrofu. Dalo se ovšem vypočíst, co by způsobilo šedesát jejích transformačních děl, kdyby současně vypálilo své bomby o síle tisíce gigatun. Lidé jako Rhodan a Atlan dobře věděli, jakou ničivou silou disponují a byli vždy připraveni nejprve podat cizincům ruku, zároveň však věděli, že jsou i situace, kdy nezbyvá než sáhnout po zbraní. Cart Rudo byl pevně rozhodnut minimalizovat veškerá rizika. Především se rozhodl udržovat svou loď v bezpečné vzdálenosti od neznámého objektu, dokud se nepodaří zjistit, s kým mají tu čest.

Hefrich dokončil svou zkoušku maximální rychlosti v normálním prostoru a CREST III doslova zmizela. Začal let v prostoru mezi dimenzemi, kde rychlost převyšovala rychlost světla v řádu milionů. Cílovou hvězdou bylo malé, rudé slunce v jehož blízkosti se nacházel tajemný objekt. I když samozřejmě hvězda nemohla být průběžně zaměřována, nebyl to let naslepo, předcházely mu složité výpočty, při nichž

se braly v úvahu i faktory nahodilosti. Tato technika letů nadsvětelnou rychlostí se již vepsala do dějin.

Rhodan počítal se všemi možnostmi, v první řadě s tím, že CREST III bude zaměřena, což by znamenalo, že může dojít k nepříjemnostem. CREST III nebyla maskovaná. Kdokoliv znal pozemské lodě, mohl ji snadno identifikovat, Rhodan se však rozhodl upustit od složité hry na schovávanou. Očekávaná ofenzíva Maahků zásadně změnila strategické poměry v Druhé Galaxii.

CREST III se vrátila do normálního prostoru ve vzdálenosti dvaceti miliard kilometrů od cílového objektu. Impulsní pohon naskočil automaticky a loď začala brzdit, během deseti minut rychlost klesla na pouhých tisíc kilometrů za vteřinu. Loď i stroje bez znatelné námahy přestály toto přetížení. Neutralizátory přetížení

pracovaly ještě lépe než na dosavadních pozemských lodích. Hefrich byl spokojený.

Na obrazovkách optického zaměření se objevil plochý objekt, byl však vzdálen od rudého slunce víc, než se předpokládalo. Vzdálenost pěti světelných měsíců znamenala, že patrně neobydlená konstrukce nemůže již být považována za satelit nýbrž za samostatný objekt v prostoru.

O deset minut později už byly k dispozici první výsledky přesných měření. Skutečně šlo o umělou diskovitou konstrukci o průměru šestadevadesáti kilometrů a tloušťce dvaatřiceti kilometrů. Vprostřed byl nezastavěný kruh o průměru šestatřiceti kilometrů kolem kterého se táhl třicetikilometrový pás se stavbami všeho druhu. Některé stavby byly pozoruhodně vysoké. Tyto stavby se však nacházely jen na jedné straně disku, na druhé straně byly zaznamenány pouze prohlubně a kulaté otvory, které mohly být vchody obrovských šachet.

„Létající kosmodrom," prohlásil Icho Tolot, který jako první zpracoval nové údaje. „O tom nemůže být pochyb. je tu vše, co k tomu patří. Můj lid kdysi budoval podobné a asi stejně velké. Kdo ho zbudoval je nepodstatné, důležité je, zda dosud slouží svému účelu nebo je z nějakých důvodů opuštěn. Pokud jde o dílo Mistrů ostrovů, je to víc než pravděpodobné. Tvůrci transponderů a jedinečných obranných systémů mohli již dávno takový kosmodrom opustit..."

„Vyjádřil jste to přesně," souhlasil Atlan a sledoval obrazovku na níž se ve zvětšeném detailu objevovaly detaily povrchu. Nyní bylo již zřetelné geometricky přesné rozvržení zástavby a členění volných ploch.

„Tam se kdysi přistávalo," poznamenal telepat John Marshall. Také ostatní mutanti se shlukli před obrazovkou. Gucky trůnil na Kasomově rameni.

„To je třída!" vykřikl nadšeně myšob. „Případ pro největšího z velkých."

„Tedy pro mě," prohlásil Kasom. „Pane, dovolte, abych se tam porozhlédl s Moskytem. Dvacet miliard kilometrů zvládnou v deseti vteřinách."

„Obávám se, že důstojník pro zvláštní úkoly Gucky měl na mysli sebe," poznamenal jízlivě Atlan. „Vy se přeci nemůžete považovat za největšího z velkých, že, Kasome?"

Tolotův dunivý smích donutil Ertrusana ustoupit.

„A ticho!" okřikl všechny Rhodan. „Není čas na špičkování."

Kasom pokročil kupředu, ale ke slovu se nedostal, protože na můstek vpadl Don Redhorse, přednedávnem povýšený na majora a jmenovaný velitelem flotily korvet, a v pozoru zůstal stát před Rhodanem.

„Poletíte s pěti korvetami na plošinu a zjistíte, co se tam děje, Done," rozkázal Rhodan. „My budeme pokračovat v letu stanoveným kurzem, ale minimální rychlostí. Gucky, Ras Čubaj a parasprinteři Woolverové poletí s vámi. Marshall, vy zůstanete v telepatickém spojení s Guckym. je to možné na tuto vzdálenost?"

„Dvacet miliard kilometrů je trochu hodně, pane," uvažoval nahlas telepat. „Bude záležet na tom, zda se Gucky nebude muset koncentrovat na jiné úkoly, spojené s jeho parapsychickými schopnostmi."

„Já to zvládnu!" vykřikl Myšob, seskočil Kasomovi z ramene a bojovně se postavil proti Marshallovi. „Vždyť už jsme něco takového kolikrát dokázali. Pro telepatické spojení hranice neexistují."

„Teoreticky," zchladil do Marshall. „Tady ale jde o praxi. Dvakrát, třikrát se teleportuješ a už ti budou chybět síly, abys navázal spojení."

„Přesto to zkusíme, v nejhorším navážeme spojení hyperkomem, i když bych se tomu raději vyhnul," rozhodl Rhodan. „Kde je Redhorse?"

„Zmizel už před chvílí," oznámil Atlan. „Ten člověk věru neztrácí čas. Podívám se za ním do hangáru korvet. Doufám, že vybere lidi, kteří nám podají opravdu vyčerpávající zprávu o tom objektu. Raději na to dohlédnu."

Admirál pouhým stisknutím tlačítka otevřel přístup k přímému spojení s vnějšími hangáry, zvolil směr a zmizel nohama napřed ve spojovacím tunelu. Nosné pole ho v mžiku dopravilo do hangáru korvet vzdáleného asi jeden kilometr. Takových přímých spojení byly v CRESTU III tisíce.

V hangáru panoval čilý ruch, posádky již pospíchaly do svých korvet. Byly umístěny mimo kulovitý trup lodi v zesíleném pásu, obtáčejícím trup, vždy po dvou v jednom hermeticky uzavřeném úseku. Vstupní komory je od lodi dokonale izolovaly. Než se však

otevřely brány vedoucí do volného prostoru, musel Atlan hangár opět opustit.

Pět bleděmodře jiskřících kulovitých lodí vystřelilo do prostoru. Redhorse okamžitě zapnul motory na nejvyšší výkon a po pěti vteřinách už korvety zmizely z obrazovek optického sledování. O tři minuty později se Redhorse se svou letkou ztratil v meziprostoru. Nyní ho už nemohly zaznamenat žádné přístroje - jakoby přestal existovat.

„Za velitele si vybral nadporučíky Orsona, Eysmana a Nosinského, někdejší poručíky z CRESTU II," oznámil Atlan, když se vrátil na ústředí. „K nim přibral ještě Afropozemšťana Moghua, velí KC-6. No..."

„Co znamená to no?" byl zvědav Rhodan.

„Má přece k dispozici tucty vyzkoušených velitelů ze starého CRESTU II," vysvětloval zamračeně Atlan. „Asi si nedovedeš představit jak obtížné je vykonat zadání, když se tě podřízení důstojníci ptají na každou maličkost. Měl bys to zažít, příteli. Ale podívejme, Redhorse se vrátil do normálního prostoru."

6.

Redhorsova korveta přistála ve středu kruhové přistávací plochy. Všechny štíty byly aktivovány a všechny zbraně připraveny k palbě. Přesto byly nervy posádky napnuté k prasknutí. Všechny přístroje, které mohly poskytnout informace o objektu pracovaly naplno. Nejdůležitější ale byl Gucky.

Už hodinu byl v transu a usilovně se snažil zachytit impulsy, vysílané cizími mozky, nebo alespoň ryze biologické vyzařování živých bytostí. Teleportér Čubaj nepřetržitě prozkoumával obrovský kosmický přístav. Redhorse dostával jeho hlášení na ultrakrátkých vlnách. Čubaj si již prohlédl na čtyřicet místností, ale nikde neobjevil žádné stopy po nějakém osazenstvu. Stroje, které viděl, vypadaly jakoby již léta, ne-li staletí, nebyly v provozu. Pouze dva malé, ale neobvykle výkonné reaktory se občas zapínaly. Příkazy k zapojení přicházely z neznámého místa. Zřejmě tam byl spotřebič, který vyžadoval energii. Byly tam vyslání parasprinteři, bratři Woolverové, kteří dokázali vplynout do každého energetického toku a dopravit se jim na jakoukoli vzdálenost.

Čtyři zbývající korvety zatím kroužily nad létajícím kosmodromem.

Po hodině bylo jasné jedno: unikátní objekt byl zcela opuštěný. Guckymu se nepodařilo zachytit nejmenší stopy myšlenkových impulsů, Čubaj nenalezl nic ve vnitřních prostorách. Ani hlídkující korvety nezaznamenaly žádné aktuální projevy života. Z výšky objevily pouze nějaké obrovské nerozluštitelné nápisy. Napětí poněkud povolilo.

Potom se ohlásil major Tronar Woolver, parasprinter a specialista USO: „Nacházíme se v nějaké výrobní hale. Antigravitační výtah o průměru nejméně tisíc metrů vede nahoru na přistávací plochu. Před chvílí se dali do pohybu velice podivně utváření roboti a začali opravovat těžký energolis. Práce nikdo neřídí, je to zřejmě zcela autonomní zařízení, které se samo udržuje v chodu. Účel zařízení mi není jasný, ale pokyny k zapnutí reaktoru vycházejí z pozitronických mozků robotů. To je celé to tajemství."

Don Redhorse se naklonil kupředu a snažil se detailně si prohlédnout energolis, který zabírala malá mutantova kamera. Tlak, který lis dokázal vyvinout, byl zřetelně větší, než u mechanického lisu.

Rudě jiskřící plech se vznesl v antigravitačním poli. Byl asi patnáct milimetrů silný, čtyři metry dlouhý a asi tři metry skoky.

„Jde o neuvěřitelně tvrdou, vysoce legovanou ocel," hlásil Tronar. „Vystřelil jsem na plech termonáboj, ale bezvýsledně; teď dávejte pozor, co s ním udělá energolis."

Redhorse zatajil dech. V energetické centrále naskočil druhý generátor. Lis zahučel a o vteřinu později se plát plechu proměnil v jakýsi nepravidelný kuželovitý předmět.

„Vraťte se," rozkázal Indián z kmene Čejenů. „Už toho víme dost. Pokud budeme mít štěstí, budeme tu moci zřídit pozemskou základnu. Rakale Woolvere, kde jste?"

„Jsem ve skladišti náhradních dílů," ohlásilo se Tronarovo dvojče. „je největší jaké jsem v životě viděl. Roboti nejroztodivnějších tvarů tu třídí nejrůznější součásti, stroje a přístroje, čistí je a pokrývají jakousi ochrannou vrstvou z průhledné umělé hmoty. Mám dojem, že stanice stále čeká na návrat majitelů. Rád bych se vrátil na CREST III; vyšlete mi dopravní paprsek."

„Souhlasím. Podáte hlášení. Vraťte se do člunu, spojím se s CRESTEM III hyperrychlým zaměřovacím paprskem, který vás tam dopraví. Ať šéf rozhodne, jestli se vlajková loď přiblíží nebo ne.

Vyřídte mu, že podle mého mínění není přistání nebezpečné. Potřebujeme tu mít vědecký tým."

O deset minut později CREST III zachytila hyperimpuls z Redhorsovy korvety a jakmile centrála potvrdila spojení, Rakal vplynul do energetického proudu a stejnou rychlostí jako on dosáhl CRESTU III a materializoval se v energocentrále. První co spatřil, bylo pět namířených impulsních zbraní. Rychle zvedl ruce. Vzápětí uslyšel sborové ulehčené vydechnutí.

„Budete nás muset omluvit," řekl našťavaně službu konající technik. „Chápete, že nám nemůže být jedno, když se nám někdo vyloupne z přístroje. Jak to vlastně děláte? Tenhle krám běží na pět set tisíc voltů!"

Krátce nato se Rakal objevil na velitelském stanovišti. Rhodan a Atlan ho už netrpělivě očekávali, protože Marshallovi se nedařilo udržovat spojení s Guckym.

„Maličký se stále snaží zachytit nějaké projevy života," vysvětlil Rakal. „Proto jsem byl vyslán jako kurýr, pane."

Rakalova zpráva rozptýlila poslední pochybnosti a o půl hodiny později se už CREST III vynořila z meziprostoru nad kosmodromem. Teprve v tomto okamžiku se Marshallovi konečně po-dařilo navázat kontakt s Guckym. Jeho hlášení potvrdilo Rakalova slova: ta létající loděnice (kosmodrom) je opuštěna všemi živými bytostmi!

Přesto Rhodan hned nepovolil přistání na planetě, i když plánovitý vědecký průzkum objektu se tím oddaloval. Byl ještě vyslán Wuriu Sengu, vynikající zvěd-zírač, který znovu prozkoumal celou obří konstrukci, ale nic neobjevil. Také hypnotizér André Noir se marně snažil vylákat případně ukryté inteligentní bytosti z jejich skrýší. Ani jeho schopnosti, naprosto ojedinělé v celém známém kosmu, nedokázaly nikoho odhalit.

Teprve po těchto dodatečných kontrolách dal Rhodan povel k přistání, ale plná bojová pohotovost na CRESTU III nebyla odvolána. CREST III dosedla

přesně doprostřed přistávací plochy, ale její děla byla stále připravena k palbě a ochranné štíty pracovaly na maximální absorpční výkon.

Přistání kosmického obra nevyvolalo žádnou reakci. Teprve za čtyři minuty přístroje energetického zaměření zaznamenaly, že se rozběhly četné další stroje. Rhodan chtěl okamžitě odstartovat, ale

mutanti ho ujistili, že nejde

o přípravu k útoku. Podle nich, a k jejich názoru se přikláněl i Icho Tolot, na kterého Rhodan nejvíc dal, tento létající kosmodrom rozhodně není pastí, jakou byl třeba ničící transmitter. V tomto případě spuštění strojů mělo jiný důvod. Bylo třeba mít na paměti, že objekt nebyl pouhou základnou, ale zřejmě se tu prováděly i rozsáhlé opravy, možná i stavěly lodě. Všechny závěry však byly nejisté. Posádka CRESTU III netrpělivě čekala na nějaké zjištění nebo událost, které by vysvětlily současné funkce objektu mimo veškerou pochybnost.

Zatím bylo zjištěno pouze to, že vedle dvou malých reaktorů byl spuštěn i třetí, o mnohem větším výkonu. Nikdo nevěděl, že zároveň se hluboko pod CRESTEM III a deseti korvetami, které pro každý případ vytvořily obranný kruh v prostoru nad objektem, probudila přízračná bytost. Létající ostrov se připravoval na uvítání hostů. Ústřední pozitronika obrovského disku začala jednat podle příslušného programu. CREST III byla měřena, vážena, zkoumána z nejrůznějších hledisek a získaná data byla průběžně zpracovávána a vyhodnocována. Centrální mozek zjistil, že jde o neznámé. Okamžitě byl zapojen plánovací sektor. Zvolil variantu deset. Byl to stupeň nejvyšší...

ve vlajkové lodi pozemského loďstva věděli stále jen to, že v objektu bylo zapojeno mnohem více strojů než před přistáním...

7.

Centrální pozitronika byla opatrná. Věděla, jak může zapůsobit na cizince aktivace energetických štítů a proto se rozhodla před vytvořením zvonového štítu vyslat signál o své mírumilovnosti. Četnými ventily začala proudit směs čistého Kyslíku a helia, která se na povrchu srážela, a čekala, až povrchoví roboti oznámí, že cizinci analyzují vzniklou usazeninu.

Centrální mozek dostal obrázky pěti dvounohých a dvourukých bytostí, kteří sebraly vzorky usazeniny a vrátily se do lodi v obrněném vozidle. O půl hodiny později centrální mozek již věděl, že stavitelé té obrovské lodi jsou schopni uskutečnit analýzu vzorků během třiceti minut.

Mozek nechal vypustit další porci plynů a zároveň zahájil budování jednoduchého zvonovitého ochranného pole, které mělo zabránit úniku plynů do volného prostoru. Naskočily další reaktory a

začaly zahřívát některé plechy kovového povrchu a přistávací plochy. Všechno se dělo pomalu, aby to mezi cizinci nevyvolalo paniku. Mozek počítal s inteligencí, ale i odvahou návštěvníků. Tu museli mít, jinak by nepřistáli.

Plyny se s pískotem draly z otevřených ventilů a v ochranném poli bylo stále tepleji. Po osmnácti minutách automatika začala vypouštět větší dávky stlačeného vzduchu, který se rychle šířil a proměňoval povrch stanice v miniaturní svět, kde se dalo dýchat a žít. Zadaná teplota byla dvacet stupňů Celsia. Mozek měl již dostatek údajů, aby dokázal vytvořit příznivé životní podmínky pro své hosty.

Registroval také přítomnost čtyř osob, které se pohybovaly po stanici pomocí nezjištěných dopravních prostředků a na místě si ověřovaly, co se děje. Pozitronika si jich nevšímalá. Pro ni bylo rozhodující, že loď zůstávala na svém místě. To dokazovalo, že návštěvníci jsou schopni rychle rozlišovat mezi útokem a přátelskými či neutrálními aktivitami.

Když byla vytvořena pro hosty příznivá atmosféra, takže se mohli pohybovat bez ochranných oděvů, řídicí mozek začal provádět plán deset.

Z ocelového povrchu přistávací plochy se vysunulo tlumočnické zařízení a začalo registrovat pomocí hyper-mikrofonů rozmluvy v cizí lodi. Vyhodnocení probíhalo podle nesmírně složitého schématu, protože cíl byl na první pohled skoro nedosažitelný: pozdravit hosty v jejich mateřštině! Byl to úkol číslo jedna celého programu.

Mutanti v CRESTU III impulsy zachytili a vyhodnotili. Nevyvolaly žádné obavy. Pět tisíc mužů posádky bez dechu zíralo na obrazovky, na nichž však stále vidělo jen bleděmodrý zvonovitý ochranný štít. Pod ním se tvořila pozemská atmosféra.

„Zachovejte klid! Toto není útok! Někdo či něco se nás snaží přesvědčit o své mírumilovnosti," řekl vysoký muž se šedýma očima do mikrofonu. „Zachycené impulsy jsou impulsy vnějších analyzátorů. Jinak se cizí inteligence nemůže dovědět, jaké podmínky nám vyhovují. Střetáváme se s něčím, co jsme na hranicích Andromedy rozhodně neočekávali. Ať nikoho ani nenapadne sáhnout po zbrani. Lidstvo potřebuje přátele! Zde obzvlášť! Nesmíme kontakt ohrozit."

Rhodan vypnul mikrofon a spojil se s komandem ve výstupní komoře: „Sestupte na přistávací plochu s otevřenými přilbami a

vyčkejte, co se bude dít. Hlavně vašich zbraní musí stále mířit k zemi. je to jasné?"

„Naprosto jasné, pane," odpověděl poručík Drav Hegmar, štíhlý muž z čerstvých posil posádky nového CRESTU

m.

Dvacet mužů pod Hegmarovým velením sestoupilo antigravitačním výtahem na přistávací plochu. Bylo ještě trochu chladno, ale vzduch byl vynikající. Muži prošli pod lodí, minuli přistávací vzpěry a zůstali stát.

Centrální mozek je okamžitě zaregistroval a vydal další povel. Roboti zvláštního komanda dostali několik desítek tisíc informací. Tlumočnické zařízení pracovalo na plné obrátky a bylo již schopno přeložit některé pojmy a dokonce věty. Centrální mozek studoval interkosmo.

Batschadu, Mnohostranný, se probudil ze svého staletí trvajících spánku jako první. Batschadu byl zvláštní robot. Byl schopen akumulovat informace, vyhodnocovat je a upravovat svůj program. Díky tomu věděl jak cizinci vypadají, jak se chovají, především však pronikl do jejich mentality. To bylo pro Batschadu zvlášť důležité.

Zapojil veškerá svá zařízení, především autonomní energetický zdroj, provedl bleskovou kontrolu funkcí, nechal se prohlédnout od robotů-opravářů a vykročil. Spolu s ním se na povrch vydaly další dva tisíce robotů. Ještě než roboti dorazili k poslední komoře před výstupem, předal jim centrální mozek kompletní doplňkový program.

Nemocný technik, který na nemocničním lůžku poslouchal prastarou hudbu, byl pečlivě prozkoumán mentálními a zvukovými analyzátory. Centrální mozek zaznamenal kmitočet hudební produkce a uchoval pravou pozemskou hudbu. Byl to další důležitý fenomén.

Batschadu, vystoupil z antigravitačního výťahu ve vzdálenosti tří set metrů od ocelové hory. Batschadu zaregistroval zbraně i tři různé energetické ochranné štíty. Nikterak ho to neznepokojilo.

Batschadu se nadmul. Špičkově elastická kůže jeho válcovitého těla umožňovala měnit velikost a tvar těla. Nyní se pokoušel napodobit tělesnou schránku Pozemšťanů s jejich rukama a nohama. Největší obtíže působila hlava. Dopadla poněkud neforemně a obličej se podobal spíš masce klauna.

Také barva kůže se změnila: teď tu byla zastoupena černá, bílá i zelená.

34

Proměna probíhala velice rychle - centrální mozek mu nepřetržitě dodával nové informace. Z původních dvaceti metrů výšky se bleskově změnil na deset a za chvíli již vypadal jako normálně vysoký, byť chorobně tlustý člověk. Ze zásobovacích štěrbin na těle se vyvalilo také oblečení a obalilo ho.

Potom se Batschadu začal smát. Jeho veliká, klaunská ústa se široce rozevřela a vyšlo z nich nejdříve jakési odfrknutí, které se vzápětí proměnilo v burácivý smích jen občas přerušovaný podivným zaskřípáním. Hlasitost smíchu se stupňovala a zase klesala, robot se smál jako zkušený bavič, který svým smíchem chce rozesmát publikum. Bylo to dokonalé!

Centrální mozek však pracoval neuvěřitelně rychle a Batschadu mohl zanedlouho ukončit svou produkci a začít mluvit. Centrální mozek si už osvojil interkosmo.

„Hej, přátelé, vítám vás na KA-laciném," zvolal Mnohostranný. „Potřeba opravit, ano? Uděláme! Lacino, zatraceně lacino. KA-laciné je laciné! je dobré. Móóc dobré. Zůstaňte! Nerozuměli nápisu? Samozřejmě. KA-laciné je jméno. Naše jméno. Všechno říká, je to tak? Netřeba letět hledat. Žádná konkurence není tak laciná, dobrá, tolerantní. Hej, přátele, potřeba opravit?"

Po tomto projevu Batschadu opět spustil svou produkci smíchu. To však nebylo nic proti tomu, co následovalo. Z jeho těla vypučely desítky končetin a v rukou se objevily nástroje. Zároveň se objevila stovka dalších robotů se stejnými klaunskými obličejí, kteří nečekaně vytvořili orchestr s lidskými nástroji a Batschadu začal zpívat - St. Louis Blues. Poručíka Hegmara to málem porazilo. Ani na tom však nebylo dost. Tisíc dalších robotů začalo pochodovat a choreografie tohoto vystoupení věrně kopírovala dávný pozemský muzikál.

„Glenn Miller, ne?" vykřikoval do toho Batschadu. „Třída, co? Levný a dobrý KA-laciný! Myslete na to. Teď plechy. Pozor!"

„Tohle je Glenn Miller," vydechl Hegmar. „Opravdový Glenn Miller, můj ty Bože. To se mi snad zdá. Nějaká stará nahrávka? Jak je to možné?"

Centrální mozek promptně změnil zadání. ve vzduchu se roztočila ohnivá kola a jimi začali přeskakovat artisté, kteří se však před

dopadem měnili na rakety a vystřelovali vzhůru, tempo se stále zvyšovalo a ve výšce se tvořily různobarevné svítící obrazy.

Potom nastoupili tanečníci. Jejich těla již dokonale kopírovala tvary lidských těl. Tančili v ostrém rytmu. Pohybovali se s dokonalostí pro lidi až nedosažitelnou. A Batschadu hrál, smál se, křičel, řval a stále vychvaloval, vynášel do nebes KA-laciný.

„Největší šou mezi hvězdami," křičel. „Hej, přátelé, pojd'te ven. My nechceme vydělat. No tak! Něco jiného? Prosím! Elektrické kytary, co?"

Skutečně zazněla jiná melodie a Hegmar žasl nanovo: „Starý tygr Rag. Já snad šílím. Jak mohou znát Raga? To není možné!"

Batschadu, Mnohostranný, začal zpívat. Ale jak zpíval! Z jeho úst zněl celý sbor. A zpívat nepřestal ani když zaznamenal, že ochranné štíty CRESTU III byly vypnuty a na přistávací ploše se začaly objevovat stále početnější skupinky lidí. Nakonec měl dva tisíce uniformovaných posluchačů.

V tom okamžiku centrální mozek začal uskutečňovat superprogram desátého plánu.

Objevilo se dvaadvacet robotů ve sportovních dresech a svítící čáry nalinkovaly hřiště. „Mistrovství KA-laciný ve fotbalu," ohlásil Batschadu. „Nebo snad dáváte přednost atletice? Ach, ta melodie mě bere za srdce. Poslouvejte, poslouvejte a myslete na to, jak je dobrý a laciný KA."

Batschadu začal zpívat ženským hlasem a na ploše se objevily krásné dívky, přesně podle představ Pozemšťanů. Vynořovaly se z moře a usedaly kolem plápolajícího táboráku. Všechna ostatní světla najednou zmizela a jen táborový oheň plápolal v neproniknutelné tmě. Centrální mozek nezapomněl ani na kouř a vůni hořícího dřeva.

„Just one more chance," zpíval Batschadu.

Obraz se opět proměnil: parní lokomotiva supěla po kolejkách a z rovné plochy náhle vyrostlo celé město stínů. „Pardon me boy, is that the Chattanooga Choo Choo," zpíval k tomu Batschadu.

Ústřední mozek náhle přerušil hudební program. Nikdo netušil, že za to může nemocný technik, který usnul.

Atlan ve dveřích vstupní komory zpíval s sebou, Rhodan si rukama přikryl tvář a jeho ramena se škubavě pohybovala. Nikdo nevěděl zda se směje nebo pláče. Venku z lodi už byly tři tisíce Pozemšťanů. Místo hudební produkce a tanečních kreseb teď muži

napjatě sledovali vynikající fotbalový zápas. Podplukovník Brent Huise se už točil kolem dívek.

„Lacino, bratři, lacino a dobře, jako vše, co KA nabízí," vyvolával neúnavně Batschadu a předvedl hru na tucet nástrojů najednou desítkami rukou, které mu náhle vyrašily. Orchester CRESTU III bledl závistí.

Pozemšťané jásalí. Byli ještě příliš mladí a příliš dlouho postrádali opravdovou zábavu, aby mohli téhle podívané odolávat po hodinách napětí.

Před Rhodanem náhle vyvstali ze země dva ozbrojení chlapi. Cart Rudo mimovolně couvl a zaklel, okamžitě se však zasmál. Byli to dva dokonalí bandité z Divokého Západu chlapeckých snů. Centrální mozek byl neúnavný. Zarostlí chlapi měli kolty správně zavěšeny proklatě nízko. A také s nimi uměli zacházet. Vysoký a hubený byl rychlejší a podsaditý padl, okamžitě se však proměnil v sedátko, které samo přiskočilo k Rhodanovi. Rhodan si ani neuvědomil, že mu blesklo hlavou, že by se měl posadit. Drahý bandita se proměnil v čističe bot a vrhl se na Rhodanovu obuv.

O hodinu později pozitronika stanice konstatovala, že se plán deset neminul účinkem. Cizinci si určitě nechají opravit loď zde. Jen jedno si ten geniální mozek představit nedovedl - že by někdo přistál na stanici s jiným úmyslem, než si nechat provést nějakou opravu, případně postavit novou loď.

8.

Kalak - to bylo jeho jméno. Nenáviděl, ačkoliv byl mrtvý nebo aspoň skoro mrtvý. Jeho strukturálně stabilizované tělo bylo zataveno do ocelového bloku dva metry dlouhého, skoro stejně širokého a metr vysokého. Slitina byla poloprůsvitná a slabě narudlá. Obrisy Kalakova těla byly patrné, i když se už o těle v pravém slova smyslu sotva dalo mluvit.

Kalak měl parafyzikální schopnost libovolně přetvářet molekulární stavbu svého těla a propojovat ji s jinými materiály. Spojení však nebylo samoučelné a sloužilo mu především k pronikání stěnami všeho druhu.

Byl kosmickým inženýrem. Jiné inteligentní bytosti kosmu nazývali jeho druh Veslaři, protože se svými stanicemi neustále brázdili hvězdný oceán a sháněli výnosné zakázky. Byli to trampové

vesmíru, putující inženýři a vědci, kteří se na požádání objevovali kdekoliv se něco dělo.

Muži jako Kalak byli schopni provádět ty nejsložitější opravy přímo v nitru hmoty strojů, dokonce v reaktorech. K těžko dosažitelným součástkám, kvůli kterým bylo nutné rozebrat celé obrovské stroje, se Kalak dostával bez problémů, stačilo mu pár kroků nepropustnou hmotou.

Nyní nenáviděl! Nenáviděl již osm set let, protože jeho duch stále ještě zcela nepohasl. Osm set let uplynulo od okamžiku, kdy jako jediný, kdo přežil, si zvolil parafyzikální polosmrt v nehybnosti ocelového bloku, do nějž byl vtaven. Tam, dá se říci, odpočíval v pokoji-Před Čtvrthodinou však byl probuzen

impulsem z centrálního mozku své stanice. Mozek ohlásil přistání obrovské cizí lodi. A Kalakův mozek se probudil a začal pracovat s navykou přesností. Jako vždy začal od vnější podoby lodi.

„Kulovitá, zesílený pás s hnacím ústrojím. Zapojen program deset pro přivítání. Cizinci jsou opatrní. Nejdříve vyslali člun. Potom hledali organické bytosti. Nenašli," hlásila pozitronika.

Kalak v duchu zasténal a vyslal impuls nařizující jeho vysvobození z ocelové rakve. Během zdlouhavého procesu dostával stále zprávy a na obrazovce už viděl, co se dělo na povrchu. Skryté kamery zabíraly cizince v detailu.

Kalak opustil svou rakev jako obláček plynů, ale po tak dlouhé době nečinnosti potřeboval další hodinu, aby se zhmotnil do původní podoby. Na jeho povel přispěchali roboti, kteří ho vykoupali, namasírovali, podali posilující léky. Kalak se podobal lidem, byl však pouze metr a půl vysoký a stejně tak široký, měl černou kůži, kterou však z větší části zakrývala bílá kombinéza, která byla symbolem kosmických inženýrů Andromedy.

Kalak byl majitelem i provozovatelem KA-laciný. Sto tisíc podobných stanic bylo před osmi sty lety zničeno. Kalak tušil, že jeho létající ostrov je poslední a na něm byl on posledním, kdo přežil. Kalakovo srdce se po staletích prudce rozbušilo. Na chvíli si musel lehnout.

Pozemšťané by ho nejspíše nazvali gumovým mužem. Kostí nepotřeboval, šlachy a elastické chrupavky bezpečně udržovaly jeho tělo ve zvolené poloze. Na rukou i na nohou měl po šesti prstech a Kalak je uměl používat. Dokázal opravit leccos, co žádné jiné

inteligentní bytosti nedokázaly.

Když vstal, nejdříve se postaral o svůj ohnivě rudý plnovous. Byl symbolem důstojnosti Veslařů. Rozčesaný a umně svázaný vytvářel jakýsi krejzlík na němž trůnila černá Kalakova hlava. Dokud prováděl všechny tyto navyklé úkony dokázal svou nenávist krotit. Pomalu ho však zachvacovala a potlačovala vše ostatní. Oni se vrátili!

Roboti mu donesli mikrotlumočnické zařízení, které již dokonale ovládalo řeč cizinců. Kalak znal svůj ostrov dokonale. Každý stroj, každý z tisíců robotů mu patřil, znal každou chodbu, každou halu i každý kamrlík. Jeho inspekční cesta proto netrvala dlouho. Vše bylo v naprostém pořádku. Jako před staletími jeho ostrov mohl opravit současně tři sta lodí, mohl je však i zničit. To záleželo na něm, na jeho, Kalakově vůli.

A on se rozhodl, že tentokrát cizince nenechá uniknout. Jeho roboti však prozatím pokračovali v uvítací ceremonii. Byla určena pro hosty, ale tihle hosty nemohli být! Jejich lodě kulovitého tvaru se zesíleným pásem pro hnací ústroji...

Kalak ani nepomýšlel na navázání spojení obvyklými způsoby. Šel přímočaře za svým cílem. Vstoupil do centrály svého ostrova, odkud mohl všechno ovládat. Přemýšlel jen okamžik. Jeho

široký, plochý obličej se stáhl do úšklebku, zapadlé oči hořely nenávistí.

Přesto se ovládl. Chtěl vědět, co nepřátelé za uplynulých osm set let dokázali, co nového vynalezli, co zkonstruovali. Musel jejich loď důkladně prozkoumat. Už její velikost ho šokovala. Museli udělat obrovský skok kupředu v oblasti stavby lodí. Nahradily také starý jazyk úplně novým.

Nejdříve zjistil rozvržení čtyřiaadvaceti přistávacích vzpěr a potom zapnul automatické ukotvení lodi. Speciální ocel pod místem přistání CRESTU III se proměnila v dotekové pojídlo, jakýsi lep, aniž by to nějak styčné plochy deformovalo. Přesto spojení bylo natolik pevné, že ani atomárním hořákem je nebylo možné oddělit.

„Mohli byste v případě nutnosti odhodit přistávací vzpěry," vztekle si mumlal Kalak. „Někdy se s touto možností počítá pro případy nouze. Nebo byste je mohli odříznout. To ale není tak jednoduché. V každém případě by z lodi byl napůl vrak. Budete se proto pokoušet se tomu vyhnout. Jak dlouho vám asi bude trvat, než

se rozhodnete zmrzačit svou loď? Rozhodně to bude trvat dost dlouho, abych měl dost času."

Kalak přerušil svou samomluvu a zavřel oči. Opět ho zaplavila vlna nenávisti a jen velkým vypětím vůle se ovládl, aby loď okamžitě nezničil. O půl hodiny později byl Kalak zcela připraven. Jeho montovaný oblek byl zároveň bojovou výstrojí.

Kalak se vynořil z nitra létajícího kosmodromu pod klenbou trupu CRESTU III. Zhluboka se nadechl čistého vzduchu a sledoval představení robotů. Velkolepá podívaná se stále rozvíjela podle nejnáročnějšího z uvítacích programů, podle plánu deset. Ústřední mozek ho vybral, aby k sobě připoutal první návštěvníky po osmi staletích. To se mu podařilo.

Kalak také uviděl první lidi. Proudili na přistávací plochu asi deseti výstupními komorami a vzrušeně se dohadovali o tom, kdo bude muset zůstat ve službě v lodi a přijde tak o nádhernou šou.

Kalak zapnul své létací zařízení a bez problémů prošel terkonitovou ocelí pláště CRESTU III na úrovni zesílení v polovině lodi. Odtud pokračoval stále výš, stěny mu nebyly překážkou a nemusel ani bloudit, protože centrální automatika mu průběžně dodávala situační plánky všech podlaží. Kalak nemohlo nic překvapit.

Bez obtíží dospěl do energetické ústředny CRESTU III. Když uviděl obrovské stroje a začal studovat jejich nanejvýš účelnou konstrukci, byl okamžitě zaujat. Vždy byl zvědavý a ohromně pracovitý, jinak by také nemohl uspět. Technika byla jeho vášní. Proto také pocítil k neznámým kolegům upřímný obdiv, v příštím okamžiku ho však nenávist opět potlačila.

Za ta staletí se opravdu hodně naučili! Stroje byly mnohem kompaktnější, zároveň však i výkonnější. Některé rozváděče a měniče nikdy v životě neviděl. Jiné přístroje mu však připadaly spíš zastaralé. Už před staletími byly vyvinuty podobné modely pro sériovou výrobu.

Celá obrovská hala byla liduprázdná. Bylo to obvyklé, protože zařízení řídila automatika nebo povely přicházely z řídících center umístěných jinde. Veslař přerušil vedení k velkému reaktoru svým dezintegrátorem. Potom prošel ochrannou zdí proti záření a při průchodu prozkoumal její složení. Po průchodu byl ozářen, ale záření bylo absorbováno rozpustnými částmi jeho těla. Mohl tu tedy strávit

několik minut, které mu stačily k seznámení se s výrobou energie u návštěvníků. I zde se setkával se známými konstrukcemi, zdokonalenými, i s prvky již dávno zastaralými. To ho nutilo k zamyšlení. Jak to, že Ďáblové budují obrovské lodě, zavádějí nové technologie, zároveň však vytrvale používají i některé prvky, překonané již před věky?

Kalak opustil reaktor v podobě shluku plynů. Jeho touha po činnosti však stále zůstávala nenaplněna. Když byl zpátky ve strojovně, aktivoval individuální ochrannou clonu, která ho činila neviditelným, ale nebezpečí zaměření tím vzrostlo.

Kalak sám nevěděl, co ho donutilo změnit své plány. Připoutání přistávacích vzpěr ke stanici bylo pouze provizorním řešením, měl v úmyslu zničit nejdůležitější stroje a tak zamezit nouzovému startu velelodi. Neudělal to však. I pokud budou návštěvníci tak rozhodní jak bývali, stejně mu ještě zbývaly nejméně dvě hodiny času, než se odhodlají zmrazit svou loď.

Veslař pokračoval ve výstupu do následujícího podlaží a všude se setkával se stejným problémem: viděl známé věci v novém, dokonalejším provedení, ale setkával se i s vyloženě zastaralými stroji a přístroji.

Pozitronika ho nezaujala, v této oblasti nebyl odborníkem. Jeho specializací i koníčkem byla hnací ústrojí, motory všeho druhu. K nim pospíchal. Cestou se setkal se skupinou lidí a pozorně si je prohlédl, jejich vzhled, pohyby, způsob chování. Mikrotranslátor mu umožnil pochopit i jejich rozhovor. Znepokojovalo ho však to, že se rozhodli změnit řeč. Došlo snad v Andromedě k nějakému stěhování národů, které změnilo i politickou situaci?

Vstříc Kalakovi teď šel nějaký důstojník. Byl vysoký, měl široká ramena, tvrdý výraz v obličeji a studený pohled. Kalakovy pochybnosti se rozptýlily a nenávist opět nabyla vrchu. Cizinci musejí být zničeni!

9.

Hromové dunění přehlušilo zpěv a hudbu. Ohnivá koule vyrazila z hlavní řídicí trysky 1-18 o průměru čtyřiatřiceti metrů, dopadla z výšky dvanácti set metrů na přistávací plochu, roztránila se, jako fontána vytryskla vzhůru a dopadla zpět jako rychle chladnoucí příval.

Ohlušující hřmění vytrhlo tisíce mužů z posádky CRESTU III z

jejich okouzlení a donutilo je hledat narychlo úkryt. Nikdo nemusel vydat rozkaz, nikdo se neptal důstojníků, co má dělat. Tři tisíce lidí jednalo jako jeden muž. Všichni

leželi přitisknuti k zemi, když se přes ně přehnala tlaková vlna.

Hlavní řídicí tryska 1-18 byla na pravoboku obrovské lodi. Šou se odehrávala na opačné straně a diváci byli tedy vzdáleni asi tři kilometry od místa neštěstí. Plameny nikoho nesežehly, i tlaková vlna se dala přečkat.

Melbar Kasom jednal ještě rychleji než ostatní - a také rozhodněji. Jeho kombinovaný paprskomet, pětikrát výkonnější než běžné ruční zbraně mužstva, začal chrlit plameny v zběsilém tempu. Ultravětlé dráhy se natáhly směrem k robotům.

Batschadu, Mnohostranný, padl jako první. Na okamžik se proměnil v planoucí pochodeň z níž zaznělo ještě pár tónů American Patrol.

Kasom střílel jako šílený. Ostatní se k němu připojovali postupně a za chvíli už střílely tisíce mužů. Přistávací plocha se proměnila v bojiště. Pět tisíc robotů tu explodovalo během několika minut.

Centrální mozek propadl panice - tohle neočekával.

Ze sluchátek v přilbách už zaznívaly rozkazy. Všichni poznali Atlanův hlas. Byl na můstku CRESTU III, kde vystřídal plukovníka Ruda. Perry Rhodan s důstojníky vědeckého týmu jel k jedné ze šachet, aby se pokusil proniknout do nitra stanice. Byli vzdáleni asi deset kilometrů od lodi a nacházeli se v zeleném sektoru, takže je tlaková vlna nezasáhla. Perry však neměl přehled o situaci a chtěl již vozidlo otočit, když ve sluchátcích uslyšel Atlana. Někdejší imperátor Arkonidanů byl pravý muž pro zvládnutí takové situace. To Rhodana poněkud uklidnilo.

„Objedete loď," poručil řidiči mnohoúčelového obrněného vozidla. „Poskytnete palebnou ochranu mužstvu a vyčkejte, dokud se poslední voják nevrátí do lodi. Potom vyletíte ke vstupní komoře na horní palubě. Dole to může být horké." ,

„Atlan všem," velel admirál. „Uzavřít přilby, zapojit dýchací přístroje. Cizinec pronikl do lodi a bude Guckym zaměřen. Zachovejte kázeň. Nic vážného se nestalo. Impulsní řízení 1-18 bylo zkratováno, ale nedošlo k větším škodám. Okamžitě zaujměte svá bojová postavení. Pokud se střetnete s někým, kdo nepatří k posádce, střílejte bez varování. Ale nepanikařte! Pozor, ať nestřílíte na vlastní

lidi. Loď připravit ke startu. Splnění rozkazu ohlaste. Majore Redhorsi, slyšíte mě?"

Atlan čekal a na obrazovkách sledoval, co se dělo venku. Atomové peklo už pominulo, ale po hercích nezbylo ani památky. Poslední Pozemšťané zmizeli ve vstupních komorách a vchody se hermeticky uzavřely. U antigravitačních a větracích šachet stáli, na stráži roboti s dezintegrátory v rukou.

Konečně se i Rhodanův obrněnec vznesl z přistávací plochy a vplul do hangáru na horní palubě.

Don Redhorse s deseti korvetami hlídkoval nad kosmodromem. Čejen okamžitě pochopil, co se hluboko pod ním děje a na Atlanovu výzvu se ohlásil: „Redhorse slyší. V prostoru je klid. Nic nezaměřeno. Přepínám."

„Rozumím, Done. Pokuste se koncentrovanými bodovými střelami narušit stabilitu modrého energetického štítu. Pozor, ať nezasáhnete CREST III. Jakmile se štít zhroutlí, dojde tady k výbušné dekompresi. Nevšímejte si toho. je to jasné?"

„Jasně, pane. Mám zaútočit na projektory štítu? Zaměřili jsme osm projektorových věží, pane," oznámil Redhorse.

„Jen pokud zvonové pole nedokážete zničit jinak. Vyhýbejte se veškerému zbytečnému ničení. Vyhrazuji vám kanál tři. Konec."

Redhorse byl ve svém živlu, konečně měl pocit, že jen nelelkuje na ztracené vartě.

„Naše pány mutanty by měli dát do penze," zavrčel nadporučík Nosinsky, velitel KC-0. „Pořád nás ujišťují, že tu není ani živáčka, a najednou nám někdo bloumá po lodi! Čekají nás pěkné časy. Korveta k boji připravena."

Deset korvet se přeskupilo do útočné formace a střemhlav zaútočilo na modrý štít nad kosmodromem. Bodové termické střely ho zasáhly na stovkách míst v různých sektorech. Už po třech vteřinách se štít zbarvil do ruda, potom zežloutl. Po další salvě se štít prohnul a zhroutl. Vzduch prudce vytryskl do prostoru, kde se okamžitě začal srážet. Korvety však už byly daleko v prostoru a tlaková vlna je nijak nezasáhla.

Kolem CRESTU III byly aktivovány tři konvenční štíty a HD štít postupně nabíhal. Náhlou dekompresi doprovázelo ohlušující dunění a obrysy staveb na povrchu zmizely. Kolem dokola se rozprostřela neproniknutelná tma, jen zdroje světla byly vidět jako svítící body.

ve vzduchoprázdnu se světlo nemohlo rovnoměrně šířit. Dekomprese vysála i veškerou hmotu, která nebyla pevně spojena s celkem stanice a povrch, ještě před chvílí rozžhavený výbuchy, okamžitě vychladl. Dokonce přístroje zaměřovačů byly na několik vteřin vyřazeny z provozu. Pohyb vzdušných mas a neuvěřitelně rychlé změny teploty smazaly obrysy z obrazovek. Za okamžik však bylo vidět, že všechny stavby na povrchu překonaly dekompresi bez úhony. Stavitelé stanice zřejmě počítali i s takovou možností.

„Jak to, že se CREST III ani nehnula?“ křičel Rhodan, který vtrhl na velitelský můstek těsně po zhroucení zvonového štítu a následné dekompresi. „Tah vzduchu byl tak prudký, že se loď musela aspoň zakymáčet, ale ani se nepohnula! Plukovníku Rudo, dejte povel ke startu!“

Rozčilený Rhodan padl do křesla vedle kapitána lodi. Loď se začala otřásat, rachot přehlušoval slova, ti, kdož nebyli připoutáni, byli vyhozeni ze sedadel, stojící popadali, jen Icho Tolot se udržel na nohou - a loď se nehnula.

„LI veliteli,“ ozval se hlas inženýra Hefricha, klidný jak jen za této situace šlo. „Projektor pole ve druhém Kalupově obvodu explodoval kvůli přetížení, Kalupův konvertor nebyl poškozen. Zdá se, že automatické jištění muselo být předem zničeno nebo aspoň vypnuto, pane. Působí tu někdo, kdo se proklatě dobře vyzná v technice. Záhadou je, jak se ten někdo může pohybovat v hermeticky uzavřených prostorách a manipulovat se zařízeními o napětí až čtyřiceti tisíc voltů. Napadá mě jedině energetická bytost, necitlivá k napětí. Nicméně je loď připravena k nouzovému startu. Konec.“

Rhodan vztekle zaklel, admirál Atlan jen pokrčil rameny, ale hned se ozval jeho extramozek: „Ty blázne, vždyť on nechtěl přistát, to vy jste ho k tomu přiměli. On se bál o svoje lidi a o CREST II.“

Přídavný mozek měl pravdu jako vždy. Teprve ujištění mutantů, že na stanici nejsou žádné živé bytosti přimělo Rhodana k přistání. Atlan se stáhl, zatímco Rudo už chrлил rozkazy do mikrofону v přílbě. Ampliony by nikdo neslyšel, lidé ho mohli slyšet jen ve sluchátcích.

Motory burácely na plný výkon, antigravitační projektory vynulovaly umělou přitažlivost stanice. Hefrich stupňoval výkon na dosud nikdy nepoužité maximum. Loď se otřásala jako v křečích, dunění motorů přecházelo v podivný jekot a CREST III se nehýbala.

„Vypněte to!“ zařval Tolot. „Hefrichu, zastavte stroje! je to

nebezpečné!"

Hlavní inženýr reagoval okamžitě, o vteřinu později by to udělal sám. Jeho technický instinkt mu už napověděl, že to musí udělat. Přistávací vzpěry byly jako vrostlé do hmoty stanice. Další pokusy o start by mohly vést jen k jejich vytržení z trupu lodi s nedozírnými následky.

Rhodan se již ovládl a vypadal naprosto klidně, pouze smrtelná bledost prozrazovala jeho vnitřní napětí. „Někdo nám přivařil talíře přistávacích vzpěr k povrchu: je to primitivní, ale účinné. Ten, kdo to udělal, musí být blázen nebo génius. Majore Noro Kagato, slyšíte mě?" řekl do mikrofonu.

„Slyším, pane," přihlásil se náčelník komand robotů, který byl rovněž povýšen.

„Vyšlete pět set robotů s plasmovými hořáky a v bojové výstroji se zapnutými individuálními ochrannými štíty na plochu a pokuste se odříznout talíře přistávacích vzpěr od jejich zbytku těsně pod kardanovými klouby."

„Cože - odříznout talíře?" přeptal se zaskočený major.

„Jak jsem řekl," rázně odpověděl Rhodan. „Oddělovat talíře od povrchu by byla zbytečná námaha. K čertu s talíři, dokážeme je snadno nahradit. V případě potřeby můžete počítat s mou palebnou ochranou."

Motory byly vypnuty, o to intenzivněji pokračoval hon mutantů na tajemného vetřelce, který byl zaměřen hned tam, hned onde.

Centrální pozitronika KA-laciný dostala nový rozkaz, protože Kalak ke svému překvapení zjistil, že cizinci dokáží jednat mnohem rozhodněji než

předpokládal. Vůbec se nepokusili oddělit přistávací vzpěry od povrchu stanice a bez váhání obětovali talíře a část drahých vzpěr. Znamenalo to, že jsou schopni provést opravu ve volném prostoru, aniž by kdekoliv přistáli. Bylo třeba provést protipatření a pozitronika byla na takový úkol připravena.

Když roboti podle Kagatových instrukcí zamířili své atomární hořáky na silné vzpěry pod kardanovými klouby, došlo ke zpětnému výboji strašlivé síly. Pět set strojů explodovalo ve zlomku vteřiny a úlomky jejich kovových těl dopadly na plášť CRESTU III jako roj meteoritů nebo zevnitř narazily na ochrannou clonu. Major Kagato, který stál v otevřených dveřích vstupní komory, byl tlakovou vlnou

vhozen do lodi a bezpečnostní zařízení automaticky vchod uzavřelo. Podle tvrdých zákonů kosmických válek bylo nutné chránit především loď, i kdyby venku zůstala část posádky.

Nový nezdar nevyvolal paniku. Rhodan se jen tázavě podíval na Halut'ana Tolota.

„Vyhodnocení skončeno, pane," zaburácel obrův hlas. „Vetřelec je stále v lodi a hon mutantů zůstává bezvýsledný, protože mizí jakmile se teleporter nebo parasprinter materializuje. Nebylo by to možné, kdyby neměl schopnost procházet pevnými látkami. To však není podstatné."

„Co je potom podle vás podstatné?" zeptal se podrážděně Rudo.

„Počkejte. Náš problém není ani tak taktický nebo strategický, jako kosmopsychologický. Mohu tvrdit s naprostou jistotou, že ta neznámá bytost má možnost zničit každou loď, která na stanici přistane. Náš fantom to však neudělal. Naopak, nějakým způsobem připoutal CREST III ke stanici. Vysvětlení je nasnadě: chce loď před zničením důkladně prostudovat. Proto se tady pohybuje a tu a tam uskutečňuje nějaké sabotážní akce menšího rozsahu."

„Ale proč?" chtěl vědět Atlan.

„To je otázka. Dvě odpovědi jsou zhruba stejně pravděpodobné. Buď chce poznat reakci posádky, nebo prostě získává čas pro důkladnější prostudování lodi. Nechce loď zničit, ale zabránit startu. To by vysvětlovalo jeho akci proti robotům, když poznal, že jsme ochotni těžce poškodit loď, jen abychom tento létající ostrov opustili."

„Vaše úvahy jsou stále zamotanější," poznamenal Atlan. „Sdělíte nám konečně vaše závěry?"

„Cizinec se v nejbližších hodinách musí rozhodnout: buď naši loď zničí, nebo nám umožní start," prohlásil temně Halut'an. „To závisí na tom, jak nás ocení. Je zřejmé, že jsme na létající loděnici, stejně tak je jasné, že jde o komerční podnik, a ty nemají zájem na ničení možných klientů. Naopak, snaží se se všemi vycházet co nejlépe. Zdá se však, že my se mu jevíme jako nepřátelé, možná nás ztotožňuje s těmi, kdo jsou odpovědní za vyliďnění stanice. To vysvětluje, proč nás chce důkladněji poznat a proč nám brání ve startu. Pro nás z toho plyne, že bychom ho měli co nejdříve přesvědčit, že jsme tuto galaxii dosud nikdy nenavštívili. Navázat

s ním spojení je proto prvořadým úkolem pro nás, i když to

nemůžeme provádět na úkor snahy o odstartování. je pravděpodobné, že pro dosažení tohoto cíle budeme muset obětovat podstatně větší část přistávacích vzpěr."

„Cože?" rozčílil se plukovník Rudo. „To jste neviděl, co se stalo s našimi roboty?"

„je tu možná pomoc," namítl Atlan. „Zbraně Redhorsových korvet míří na milimetr přesně. Mohou odříznout vzpěry z prostoru, aniž by se vystavovaly takovému nebezpečí jako roboti na povrchu stanice."

Během této rozmluvy se však v jiné části lodi odehrávaly mnohem dramatictější události. Kalak se prvně opozdil a nestačil zmizet. Gucky, který ho zaměřil, ho spatřil a stačil vystřelit. Kalakova kombinéza na pravé straně hrudi se roztavila. Přesto se Kalak stačil strukturálně včlenit do ocelového podstavce jakéhosi stroje. Individuální impulsy jeho mozku tím vyhasly a Gucky ho už nebyl schopen zaměřit, ačkoliv napínal veškeré své síly.

Vedle Guckyho se zhmotnil další teleportér - Ras Čubaj. Gucky ho ani nezaznamenal, byl plně soustředěn na svůj úkol. V tom mu Čubaj nemohl pomoci, protože nebyl telepatem. Myšobův postoj mu však prozradil, že nepřítel je nablízku a Čubaj pro jistotu odjistil svou zbraň.

Kalak byl klidný. Již dříve pochopil, že návštěvníky podcenil. Nyní se přesvědčil, že jsou schopni, aspoň někteří z nich, proniknout i jeho clonou, která mu propůjčovala neviditelnost. S takovými schopnostmi se zatím nesetkal. Zůstával klidný, i když se před ním zhmotnila smrt.

Gucky se uvolnil, zaznamenal Čubaje a řekl: „je tu někde. Viděl jsem ho, ačkoliv mechanicky je neviditelný. Registroval jsem jeho impulsy, vystřelil, ale minul, a on zmizel. Kontakt byl přerušen. Rozumíš tomu?"

„Jistě, je rychlejší než ty, a už je někde ve vedlejší místnosti..."

„Nesmysl, kdyby vypadl, zaznamenal bych to," přerušil ho Gucky.

Ani on však svou myšlenku nedokončil, protože se ozval tlampač: „Rhodan všem. Opět se pokusíme o start. Připoutejte se. Mutanti ať se dostaví na můstek. Budou jim vydány vizory, které jim umožní vidět skrz clonu neznámého. Vyslechněte nyní Atlanův projev."

Atlanův projev však nebyl určen posádce. Někdejší arkonský

císař se obracel na vetřelce. Vyzýval ho, aby s posádkou navázal spojení a zaručoval mu při tom bezpečnost a volnost pohybu. „Jsem přesvědčen, že se mýlíte a tento omyl může vést k tragickým následkům. Pokládáte nás za nepřátele, ale my nejsme nepřátelé! Jsem přesvědčen, že naší řeči rozumíte. Stanovte si tedy místo setkání zcela podle vlastního uvážení a já sám, bez doprovodu, se s vámi na určeném místě setkám. Patříme k civilizaci, která se poprvé ve své historii dostala do blízkosti galaxie, na jejímž okraji nyní jsme. Přicházíme ze sousední galaxie a nikdy jsme se s vámi nemohli setkat. Nuže, navažme spojení.”

Atlan skončil a Gucky si nahlas povzdechl: „Jen jestli to pomůže, uvidíme.”

Oba teleportéři se skokem přenesli do hlavního stanu. Motory CRESTU III začaly pracovat o tři minuty později. Loď se zmítala, ale bezvýsledně. Rhodan to očekával.

„Atlane, opakuji svou výzvu k jednání,” vybídl svého dávného přítele. „Já se zatím spojím s Redhorse a dám mu příslušné rozkazy. Budeme asi muset uskutečnit tvůj plán. Majore Hefrichu - postarejte se o uvedení do pohotovostního stavu všech záložních zdrojů energie. Můžeme je potřebovat pro krajní případ. Fantom má stále možnost zasáhnout nás na nejcitlivějších místech a v nejkritičtější dobu. Nechci ani pomyslet na to, co by se stalo, kdyby vyřadil třeba neutralizátor tíže v okamžiku startu.”

„A to není všechno, doktore,” dodal Atlan. „Redhorse nemůže odříznout všech čtyřiadvacet vzpěr ve stejném okamžiku. Odstartovat ale můžete až ve chvíli, kdy bude odříznuta poslední. Půjde o nějaké vteřiny, které rozhodnou o osudu CRESTU III. Budete muset vytvořit antigravitační pole pro udržení lodi ve stabilní poloze, ale fantom může zasáhnout také cestou rychlé změny gravitace stanice. Musíte být připraven na všechny eventuality.”

„Člověk se pořád učí,” zamumlal Hefrich a odkráčel.

10.

Kalak první Atlanovu výzvu neslyšel, protože byl právě strukturálně včleněn do oceli a jeho smysly nevnímaly. Když se odvážil z podstavce vystoupit, rozhodl se podívat do centrály, aby se dověděl jak cizinci připravují start. Nejdříve se přesvědčil, že jeho clona nadále funguje vůči všem, kromě „malé smrti”, jak pojmenoval

tvora, který ho zasáhl. Bylo to důležité, protože cítil, že jeho zranění je vážné a jeho schopnosti jsou utlumeny.

První, co v centrále zaslechl, však nebyla diskuse o startu, nýbrž smích. Dva muži spolu žertovali o jídle a smáli se. Kalaka zamrazilo. To neodpovídalo mentalitě těch dávných nepřátel. Kdy se naučili smát a žertovat? Najednou si vzpomněl na hlášení centrálního mozku: diváci se upřímně baví a smějí! „Tamti“ by se nedokázali bavit takovým způsobem a už vůbec ne smát se. Zaslepila ho nenávist, že si tohoto hlášení nevšiml?

Stáhl se a ulehl na lůžko v nějaké prázdné kabině. Najednou všechno vypadalo jinak. Nebyli to „oni“! Proto jejich technika byla v něčem vyspělejší, ale někdy používali prvky dávno překonané. Oni „jejich“ techniku neznali, objevili to všechno sami. Kalak slyšel rozkazy, předávané interkomem, a jeho obdiv k cizincům vzrůstal. Zaútočí na vzpěry z prostoru! Nikdo nevěděl lépe než on, jakou přesnost to vyžaduje. Byli to odvážní experimentátoři, opojení možnostmi techniky. Byl to také jeho životní postoj.

Veslař vyskočil. Už si byl jist, že se dopustil strašné chyby. „Oni“ to nebyli a on ohrožoval zcela neznámé návštěvníky.

Právě v tomto okamžiku Atlan začal opakovat svou výzvu neznámému. Přišli ze sousední galaxie! Kalak si musel lehnout, věděl, co to znamená. Potom uslyšel Redhorsův hlas: „Velitel první flotily rozumí. Provádíme upřesnění dráhy letu a zaměření.“

Poslední z Veslařů pochopil, že už nemůže váhat. Musí se spojit s velitelem bez ohledu na nebezpečí, že před tím potká „malou smrt“. Vyrazil.

Nevěděl, že Gucky ho zaměřil a chtěl mu vyrazit vstříc, ale Atlan ho zadržel. „Kde je?“ zeptal se.

„Skoro za dveřmi, spěchá, nejvyšší čas,“ vyhrkl Myšob.

„Přichází jednat, je to tedy skoro přítel,“ prohlásil Atlan.

„Jen aby,“ zapochyboval Gucky, ale zůstal na místě.

„Nikdo po zbrani ani nesáhne,“ vykřikl Rhodan svůj rozkaz.

„Plukovníku Rudo, pozastavte Redhorsovu akci. Počkáme.“

A v tomto okamžiku Kalak prošel tři metry silnou terkonitovou zdí a zviditelněl se. Jen pár metrů od Atlana stál muž s černou kůží skoro krychlové postavy a pronesl v interkosmu: „je mi líto. Kdo z vás je Atlan?“

Atlan postoupil ještě o krok a s úsměvem řekl: „Myslím, že jste

nás považoval za někoho jiného."

„Nějakou opravu, prosím?" řekl Rhodan s úsměvem a vyšel návštěvníkovi vstříc.

Kalak se začal smát a nemohl přestat. Nejdříve ze sebe stěží vyřázel slova. Nakonec však už souvisle vyložil příběh svého národa. „Jmenovali jsme se Veslaři, měli jsme statisíce létajících kosmodromů, kde jsme poskytovali služby všem, kdo potřebovali opravit kosmické lodě, vybudovat nové kolonie a podobně. Potom přišli ti, které jsme nazvali Zlem o sobě. Poznali naše paraschopnosti a to stačilo, aby nás odsoudili k smrti. Provedli to jejich pomocné sbory z tvorů, kteří se vám velmi podobali," vysvětlil Kalak, ale pokračovat nemohl a musel být svěřen péči lékařů.

V době, kdy byl ošetřován, byl útok korvet odvolán a Redhorsova flotila přistála na nyní již bezpečné stanici. Všem už bylo také jasné, že Zlo o sobě a Mistři ostrovů jsou totožné bytosti, ale ani Kalak je nedokázal popsát.

„Nikdy jsme je neobjevili," řekl Kalak, když byl opět schopen pokračovat. „Nikdo v Andromedě, a jsou tu tisíce národů, je neviděl. Přesto si všechny podrobili, mezi nimi i ty, kteří se vám podobají. Mě se podařilo uniknout se svou stanicí do prostoru mimo galaxii a když jste se objevili, považoval jsem vás za ty zabijáky. Mýlil jsem se a moje stanice je vám plně k dispozici, budete přeci potřebovat základnu a já mám dost materiálu i energie, abych opravil celé

loďstvo. Mohu vám poskytnout i nejlepší mapy Andromedy, nemusíte pak létat naslepo. Není to výhodná nabídka?"

„A co zato?" zeptal se trochu podezíravě Rhodan.

„Jen loď. Před osmi sty lety jsem zaměřil volání o pomoc několika našich lodí, třeba přece jen někdo z Veslařů přežil. Chci se pokusit je najít. Moje stanice by neunikla pozornosti. Potřebuji malou loď dosahující nadsvětelnou rychlost a asi dvacet mužů posádky. To přece není mnoho, že?"

„Za normálních okolností bych mu nevěřil nos mezi očima, je to šejdír," řekl Atlan, když se Kalak vrátil do nitra své stanice. „Teď ale zůstal sám a řídí se svou nenávistí. Co nabízí, to splní. Jen mapy Andromedy jsou pro nás cennější než tucet superlodí. Ta létající loděnice je také k nezaplacení. Navíc bych byl rád, kdyby skutečně objevil nějaké své soukmenovce. Jsou to znamenití inženýři a

lecčemus bychom se od nich mohli přiučit."

„Máš pravdu, příteli," přitakal Rhodan. „V tuto chvíli však mě zajímají více ti naši dvojníci. Mám dojem, že nás v Druhé Galaxii čekají mnohá nepříjemná překvapení..."

